

EURÓPA MEGÚJULÁSÁNAK ÚTJA: A CSALÁD

1. EURÓPAI HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS

Schönstatt, 1998. június 3–7.

Családkadémia – Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 1999

EURÓPA MEGÚJULÁSÁNAK ÚTJA: A CSALÁD

1. EURÓPAI HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS
Schönstatt, 1998. június 3–7.

Családkadémia – Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 1999

Kiadja a Magyar Schönstatti Családmozgalom
Családkadémia – Óbudavár Egyesülete
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel./fax: 87/479-026

kiado@csaladakademia.hu • www.csaladakademia.hu

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke

Nyomdai előkészítés, kottagrafika: Palásthy Bt., Balatonfűzfő

Nyomdai kivitelezés: Letter-Print Kft., Budapest

Felelős vezető: Czakó Győző

1. A Háziszentély-kongresszus előkészítése

A család: Európa megújulásának útja

*Interjú Ingeborg és Richard Sickingerrel
a Háziszentély-kongresszus kezdeményezőivel;
megjelent MTA (Ausztria), 1/1998, 24-25*

— *Hogyan jött létre a Kongresszus eszméje és miről is van itt szó?*

— Arról van szó, hogy összegyűjtjük mindazt, ami Európa-szerte a Schönstatt-mozgalomban a házakban és a családokban létrejött. Tapasztalatcserét akarunk folytatni a létrejött szokásokról, az életről, azokról az utakról, ahogy ma egy keresztény család élni tud.

Két nézőpontról van itt szó. Egyrészt a háziszentély a családunk életének középpontja, ahol erőt kapunk hétköznapijaink alakításához, az étellel való megbirkózáshoz — vagyis a befelé irányuló hatás. Másrészt a kifelé irányuló hatás, hogy a háziszentély körül létrejön egy olyan térség, ahol mint családok az otthonból kiindulva apostolkodni kezdünk.

Az volt az elgondolásunk, hogy az apostolkodásnak ezt az útját mások számára is járhatóvá kell tenni, és aztán egy publikáció formájában az egész egyházzal is közölni: a házaink egy utat jelentenek, amelyen népünk, kontinensünk megújulhat — egy jó utat jelentenek ma az újraevangelizálás számára.

Ez az eszme Belgiumban egy rendezvényen született meg. Kis nemzetközi munkacsoportok jöttek össze, és a családok beszámoltak a háziszentéllyel kapcsolatos tapasztalataikról, ahogy pl. segített nekik a gyereknevelésben. Vagy egy másik család segíteni tudott egy fiatal, kétségbeesett özvegynek, amennyiben mindig jelen voltak a számára és befogadták. Ebben a munkacsoportban született meg az eszme, hogy gyűjtsük össze a háziszentéllyel kapcsolatos tapasztalatokat. Vagyis azokat a konkrét, hitbeli megtapasztalásokat, amelyeknek a házunkból kiinduló apostoli hatása volt a hétköznapiakban. Mások is lelkesedtek ezért és így kerül sor most júniusban a Kongresszusra, amire 16 európai országból jelentkeztek a schönstatti csa-

ládmozgalmak: Skóciából, Írországból, Ukrajnából, Fehéroroszországból, Izraelből, Palesztinából, Spanyolországból, Szlovéniából, Horvátországból...

— *Szemmel láthatóan gyűjtőlag hat egy ilyen kongresszus eszméje.*

— Igen, mert itt van az ideje. Hogy úgy mondjam, a kor megérett a háziszentély számára. Egyre jobban érezhető a társadalom multikulturális mivolta. Kultúránk zártságának végérvényesen vége van. Nagyon sok különféle életforma létezik egymás mellett. A keresztény hit és az egyház számára nehéz idők jöttek — már nincs többé keresztény kultúra. Az a kérdés, hogyan járhatunk mint keresztény család a saját utunkon ebben az oly nagy-szerű, kalandos és egyúttal vad korban. Egyedül csak a saját erőből ez nem megy. Erőforrásra van szükségünk. És valóban csodálatos, amit Kentenich atya itt a háziszentéllyel felfedezett. Hogy a schönstatti Szűzanya eljön a családokhoz. Tehát nem fordítva, mint korábban, amikor az emberek mentek Istenhez, a Szűzanyához, a plébániatemplomba. Hanem a Szűzanya akar hozzánk jönni a házukba, és nekünk mint családnak szeretné magát egészen ajándékozni. Ez új fejlődés és valami olyan, amire nekünk, családoknak épp most szükségünk lehet. A házuk közepén van egy középpontunk, egy bizonyos szimbolikus helyünk, ami összeköt bennünket. Ahová odafordulhatunk, ahol fontos szimbólumokkal letelepszünk, ez a mi közös helyünk. A háziszentély egy fizikai helyet is jelent, ahol kifújhatjuk magunkat, ahol megnyugszunk.

Felfedezzük tehát, hogy a háziszentély nagyon sok választ nyújt a modern ember, a modern házastársak és a modern egyház nagyon sok szükségletére.

Hogyan jöhet létre tehát a modern egyház? Keletkezöben van egy olyan egyház, melyet a családok hordoznak. Egyre több család önmagától kezdeményezi, hogy kis életközponttá váljon környezete számára. Itt az egyház újból növekedni kezd. Hogyan lehet ennek itt szerkezetet adni? Hogy kapcsolódnak össze a házak? A háziszentély által lehetséges egy ilyen hálózat létrehozása. A háziszentély tehát olyan, mint a számítógépeknél a hálózati kapcsolódási hely. A központi hellyel (Ausztriában a kahlenbergi szentéllyel) való kapcsolat pedig mintegy a szerverrel való kapcsolathoz hasonlítható. Újfajta kapcsolat a családok, a házak között. És ez egy egészen új egyházkép: sokféleség és eredetiség, mindenki annyit csinál, amennyit akar, és mégis a háziszentélyek által létrejön a kapcsolat.

— *A Kongresszus tehát egyfajta „know-how” csere is lesz arra vonatkozóan, hogy hogyan élünk a háziszentélyeinkkel?*

— Igen, Európa-szerte összegyűjtjük a tapasztalatokat: hogyan élnek a családok a háziszentéllyel? Milyen erőt ajándékoznak nekik a hétköznapi életük alaktartására?

Akkor a hit és az élet benső összefüggéséről van szó: a háziszentély olyan hely, ahol menny és föld érintkeznek egymással. Manapság sok ember a hittől messze eltávolodott. A misére járásán kívül a hitnek nagyon kevés érintkezési pontja van az életével. Ha az ember elkezd a háziszentéllyel együtt élni, akkor ez már elkezdődik reggel a felkeléssel. Aztán napközben és este is mindig újra adódnak érintkezési pontok. Idehozom a fontos dolgaikat, erőt és világosságot kérek a fontos döntésekhez, egy kedves emberért könyörgök, aki talán éppen most nagy nehézségben van, az imában erőt és segítséget kérek a számára. Vagyis nagyon sok lehetőségem van itt a hétköznapi dolgaikat Isten elé vinni, és egész konkrétan a segítséget megtapasztalni. Mindez megajándékozik bennünket azzal is, hogy jobban érzékeljük a hétköznapi életben Isten érintéseit, és meglássuk, hogy hol ajándékozott jelet nekünk.

Így a házat lelkipásztori tervnek is nevezhetjük. Meg akarjuk mutatni, hogy a házunk a plébánia társa, a holnap egyházának építőköve lehet. Vagyis az újraevangelizálásnak egy útja. A házunk, mint erőforrás, mint kapcsolódási hely a kapcsolatok hálózatához. A házunk mint szociális megálló, ahol az emberek megszabadulhatnak a problémáiktól.

— *Mi a kongresszus célja?*

— Egyrészt szeretnénk általa Európa schönstatti családmozgalmait jobban kapcsolatba hozni egymással. De egyúttal az egyháznak is nagy üzenet, hogy Kentenich atya talált egy utat, amelyen az emberek a hitet újra felfedezik és újra átélnek és olyan utat is, amelyen ezt a hitet továbbadják. Tehát az a cél, hogy a háziszentély-tervet mint Európa újraevangelizálásának modelljét felkínáljuk az egyháznak.

* * *

A Kongresszus előzetes terve

1. A Kongresszus célja

Számos európai országban jövőbe vezető úttá lett a háziszentély, mint a Családegyház eredeti formája. Ezen az úton

- alakítani tudjuk a hit segítségével a házasságunk és családjunk hétköznapjait;
- a családok közreműködnek Európa újraevangelizálásában.

El kell gondolkoznunk és el kell mélyítenünk ezeket a tapasztalatokat abból a célból, hogy tapasztalat-kincs gyűjtemény jöjjön létre: hogyan élhet és terjedhet gyakorlatilag a Családegyház ma Európában. A keresztény házakban megvalósuló és az onnan kiinduló keresztény élet modellje a Schönstatt-mozgalom hozzájárulása Európa megújításához.

100-200 résztvevőt (családokat és a családpasztorációban főállású papokat és nővéreket) várunk a Kongresszusra egész Európából, többek között Közép- és Kelet-Európából Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Magyarország, Szlovénia, Horvátország, Románia és Oroszország küldöttségeit is. Kicsereljük tapasztalatainkat a házaikban az utóbbi években, évtizedekben kibontakozott eredeti hitéletéről és családi apostolkodásról. Beszámolóik, előadások, munkacsoportok és személyes találkozások keretében történik mindez. A Háziszentély-kongresszuson bemutatjuk és tanulmányozzuk a sikeres modelleket Nyugat-, Közép- és Kelet-Európából. A Kongresszus tapasztalatait egy utólagos publikációban a szélesebb nyilvánosság számára is hozzáférhetővé tesszük.

2. Miért szükséges a Kongresszus?

Európa egyháza nagy feladat előtt áll: az egyesült Európa újraevangelizálása. Itt a keresztény családok egészen központi hozzájárulást teljesítenek: a család mint a megbeszélések, a kibékülés, az együttlét, a jóakarát, a szolidaritás, a szomszédi segítség, az apostoli bevetés helye. Ahhoz, hogy a családok teljesíteni tudják ezt a feladatot, meg kell erősíteni őket, nemcsak anyagilag, hanem mindenekelőtt az életben, lelkileg és szolidaritással.

A Kongresszus célja a személyes kapcsolatok és barátságok hálózatának felépítése Nyugat és Kelet között. A keresztény házak olyan hálózatának ki-

építése, mely a holnap társadalmának hordozó eleme és a megújulás útja lesz. Hidakat épít az emberek között Európában, hogy lassan barátság jöhes- sen létre a kis egységek között.

A Kongresszus helye Schönstatt. Ez a valuták különbözősége miatt nagy teher lesz sok kelet-európai család számára. Ezért nagy jelentősége van az anyagi támogatásnak, mely a német résztvevők részéről a közép- és kelet-európai emberekkel való szolidaritást fejezi ki. Így válik lehetővé a lelki adományok cseréje Nyugat és Kelet között.

A Kongresszus témái:

- A ház, mint keresztény térség, mint az Istennel való találkozás helye
- Kentenich József atya családpedagógiája és házasság-lelkisége
- A házaspárok küldetése, a házasság szentsége
- Családegyház — az egyház és a társadalom alapsejtje
- Háziszentély — az újraevangelizálás központja
- A ház jövőorientált teológiája és lelkipásztori jelentősége
- Keresztény házak hálózata: Európa megújítása a család által

3. Milyen intézkedések szükségesek a cél eléréséhez?

- Előkészítő munkacsoport alakult német, osztrák, svájci, magyar és cseh résztvevőkkel.
- A Kongresszuson plenáris összejöveteleket, a tapasztalatcserék szá- mára munkacsoportokat, imát, beszélgetéseket és szentmiséket szer- vezünk.
- Publikáció kiadása élettanúságokkal; a házak mint a jövő vallási köz- pontjai.

* * *

Sajtóközlemény

1. Európai Háziszentély-kongresszus

Schönstatt, 1998. június 3-7.

A CSALÁD: EURÓPA MEGÚJULÁSÁNAK ÚTJA

Európa megújítása teherbíró családok hálózata által — ez áll az Első Európai Háziszentély-kongresszus középpontjában. A Kongresszusra 1998. június 3-7. között kerül sor Schönstattban, Németországban.

Számos európai országban a háziszentély, mint kegyhely és erőforrás a saját házban olyan úttá lett, amelyen a keresztény családok nemcsak megtudnak birkózni korunk kihívásaival, hanem sugározni is képesek. Kentenich atya pedagógiai tervezetére építve a schönstatti családmozgalmat ketős törekvés vezeti: egyrészt széles tanulmányi kínálatot nyújt arról, hogyan lehet ma a házasságot és a családot sikeresen megvalósítani; másrészt aktív erőmerítés a hitből a háziszentélyben.

Az egyház Európában az újraevangelizálás nagy feladata előtt áll. Ennek megvalósításában a keresztény család és családi ház kulcsszerepet foglal majd el. A család mint a megbeszélés, a megbocsátás, az együttlét, a jóakarát, a szolidaritás, a szomszédi segítség, az apostoli bevetés helye.

Időközben 16 európai ország hitelesítette a tervet: kimunkálták a megújulás modelljét a családok teherbíró hálózatával. Európai szinten első ízben gyűjtjük össze e tapasztalatokat.

A Kongresszus súlypontjai:

Tapasztalatok, beszámolók a háziszentélyek körül kibontakozott eredeti hit- és családi életről.

- Eset-példák és sikeres családmodellek egész Európából.
- A ház, mint keresztény térség, mint az Istennel való találkozás helye.

Teológiai és tudományos tanulmányok, melyeknek súlypontjában a következő kutatás áll:

- családpedagógia és házasság-lelkiség;
- házak jövőorientált teológiája és pasztorálisa;
- keresztény házak hálózata, mint a megújulás útja.

Kb. 150 résztvevőt várunk a Kongresszusra. Nyugat-, Közép- és Kelet-Európa sikeres modelljeit majd egy utólagos publikációban a szélesebb nyilvánosság számára is hozzáférhetővé tesszük.

A Kongresszus mottója és jelképe

Mottó: Szívesen vagyok a házádban

dallam: A. Lämmle

C (F) C G G7 C

Má - ri - a há - zá - ban ott - hon va - gyunk. Itt
In dei - nem Haus, deinem Haus bin ich gern: Ein

a G C F G C

meg - pi - hen a lé - lek, e - rőt ka - punk.
Dach ü - ber der See - le, Kraft, die uns stärkt,
G C F d G7

Sze - re - tet - ben e - gyek vagyunk mindnyájan.
Lie - be, die eint und das Haus Euro - pa baut.

C (F) C G G7 C

Má - ri - a há - zá - ban ott - hon va - gyunk!
In dei - nem Haus, dei - nem Haus bin ich gern!

A mottó és a jelkép magyarázata:

Tető — a házunk egy tető a lélek fölött, nyitott és készséges más emberek számára is;

Szív — jelenti egyrészt a családi szeretet erejét, de egyúttal

M — a Szűzanyát is, aki ezt a szeretetet befogadja, megtisztítja és megerősíti. Vele együtt a házunk Krisztus szeretetének sugárzó központjává lesz.

Lendületes vonal letről felfelé — itt kapcsolatban van föld és ég, élet és hit: létrejön a holnap keresztény kultúrájának magja.

(A jelképet adó Sickinger házaspár szerint)

*„Szívesen vagyok a házában! Kis háziszentély, de jó, hogy vagy!
A középpontunkban Isten! Ő tart tetőt lelkünk fölél!*

Atyánk és Alapítónk, a háziszentélyt Tőled kaptuk ajándékba! Szívesen vagyunk a házában, a háziszentélyben! Ha a Te házában élünk, Európa házáat is építjük.

E háznak Krisztus az alapja, az Ő szeretete képes összekötni a népeket, nemzeteket.

A társadalom legkisebb és legfontosabb térségében, a családban egy új keresztény Európát építünk.

Szívesen vagyok a házában, mert velünk van itt az Úr anyja. Egy olyan szeretet-hatalom, mely felkelti és erősíti szeretetünket! Mária, Te vagy az új egyház szíve. A Te házában, Szűzanyánk, szívesen vagyunk. Mert itt összekapcsolódik számunkra az ég és a föld, ember és ember. A háziszentélyünk legyőzi a határokat. Itt kötjük a szeretet hálóját háztól házig, szívtől szívig...”

(részlet a Kongresszus programfüzetéből, 14. old.)

A Kongresszus programja

A Kongresszus előkészítésére már több mint egy évvel korábban M. Hedithe Maximini schönstatti Mária-nővér vezetésével létrehozták a Kongresszus Titkárságát és egy előkészítő munkacsoportot. Ennek 1997 júniusában Schönstattban tartott találkozásán meghatározták a Kongresszus fő körvonalait és programjának legfontosabb tartalmait:

— A Kongresszus időpontja 1998. június 3-7. Vagyis a pünkösdi utáni első hét, mivel 50 évvel ezelőtt ugyanezen a héten tartotta Tick atya Schönstattban az első családnapot és szentelte fel az első háziszentélyeket. Erre az indítást és megbízatást Kentenich atyának 1948. április 15-én Brazíliából, Santa Mariából írt levele adta. A Kongresszus díszvendégének meghívják a Breyer házaspárt, akik 50 évvel ezelőtt részt vettek azon a legelső családnapon.

— A Kongresszus helyszíne Schönstattban a Kentenich Atya Ház előcsarnoka és előadóterme.

— A Kongresszus három napjának három vezérgondolata:

- tapasztalatcsere (a nemzetek beszámolóí a háziszentélyekkel való sajátos életről);
- reflexiók (a Brantzen házaspár és Tilmann atya előadásai, majd munkacsoportokban feldolgozás);
- apostolkodás (a Haslinger házaspár előadása és munkacsoportokban feldolgozás).

A három nap alakításáért és vezetéséért sorrendben a svájci, a német és az osztrák + magyar küldöttség felelős.

A megnyitó estén (jún. 3.) bemutatkoznak a nemzetek küldöttségei. Minden résztvevő hoz egy képet a háziszentélyéről egy közös album számára.

Az első munkanap (jún. 4.) reggelén a Kentenich Atya Ház előcsarnokában felállított paravánokra és asztalokra kiteszik a résztvevők a posztereiket és bemutató anyagaikat. Ugyanezen nap délutánján sajtófogadás lesz, majd este hálaadó szentmise a Családok Szentélyénél és a hozott feliratos kövek elhelyezése. Ezek a kövek jelképesen a jövő egyházának az építését jelentik a nagy Európa-házban.

A második munkanap (jún. 5.) reggelén közös szentmise az Összentély-nél és a szeretetszövetség megújítása. Este kis csoportokban a nemzetek találkozója.

A harmadik munkanap (jún. 6.) délutánján a nemzeti küldöttségek „aratósa”, majd az Örökimádás templomban koncelebrációs záró szentmise (főcelebráns Bíró László püspök) és utána Kentenich atya sírkápolnájában minden résztvevő megkapja az eredeti Tick-levél fénymásolatát (l. Függelék).

A Kongresszus Marienland nagy konferenciatermében állófogadással és vidám műsoros esttel zárul, ahol az egyes nemzetek újra bemutatják eredetiségüket.

A hazautazás délelőttjén (jún. 7.) még a Kongresszus előkészítő munkacsoportja megbeszélést tart, majd 1999. január 12-én Quartenben (Svájc) értekelik a Kongresszust és megbeszélik a folytatást.

A Kongresszus közvetlen előkészítése

Ide tartozik március 25-től a családok kilencheset előkészületi kilence-de. Egy küldöttség „zarándok-utazása” Tilmann atyával a braziliai Santa Mariába 1998 áprilisában, a háziszentély alapító levelének, a „Tick-levél” keletkezésének 50. évfordulóján a megírás helyszínére. A résztvevő országokban többfelé helyi megbeszélések, „elő-konferenciák”.

A kongresszus napirendje:

június 3. szerda

18.00-ig megérkezés

18.00 vacsora

19.30 Megnyitó a Kentenich Atya Ház (KAH) mozitermében,
a nemzeti küldöttségek bemutatkozása

június 4. csütörtök: *Tapasztalatcsere* (a nap alakítója és moderátora: Svájc)

7.45 reggeli

9.00 tapasztalatcsere, KAH moziterem,
a nemzeti küldöttségek beszámoló

12.30 ebéd

15.30 munkacsoportok

18.30 vacsora

20.00 hálaadó szentmise a Családok Szentélyénél

június 5. péntek: *Reflexió* (a nap alakítója és moderátora: Németország)

7.45 reggeli

8.45 szentmise

10.00 Előadás: Az emberek vágyódnak Isten közelsége után
(M-T. és H. Brantzen házaspár) KAH moziterem

12.30 ebéd

15.30 Előadás: Mit ad Európának a háziszentély?
(Tilman atya) KAH moziterem
utána feldolgozás kiscsoportokban

18.30 vacsora

20.00-tól az egyes nemzeti küldöttségek találkozási

június 6. szombat: *Apostolkodás*

(a nap alakítója és moderátora: Ausztria és Magyarország)

7.45 reggeli

9.00 Bevezető előadás: A házak hálózata, Európa megújulásának
útja (Haslinger hp.) KAH moziterem

10.00 munkacsoportok:

Házunk: A munka ösztönzése (Berger hp.)

Házunk: Kapcsolataink hálózatának középpontja (Haslinger hp.)

Házunk: A plébánia támasza (Hofmann hp.)
Házunk: Az új élet ösztönzője (Habith hp.)
Házunk: Házak körének középpontja (Varga hp.)
Házunk: A házasság-munkacsoport teremtő ereje (Sickinger hp.)
12.30 ebéd
15.30 a nemzeti küldöttségek saját aratásai
17.00 záró szentmise az Örökimádás templomban
18.30 állófogadás és vidám együttlét
(Marienland, nagy konferenciaterem)

június 7. vasárnap

7.45 reggeli
9.00 szentmise (Haus der Familie)
hazautazás

* * *

2. A Háziszentély-kongresszus eseményei

Schönstatt, 1998. június 3-7.

MEGNYITÓ

Ingeborg és Richard Sickinger

Kedves Házaspárok és Családok, kedves Nővérek és Atyák!

Egészen különös öröm és megtiszteltetés, hogy Önöket itt Schönstattban köszönhetjük az Első Európai Háziszentély-kongresszus egészen különös alkalmából. Kantenich atya mondta egyszer valakinek: „Ön szívből örül most, mint boldog gyermek egy megáldott családban.” Hasonlóképp érezzük ma magunkat: mindannyian egy nagy, kedves, áldott családhoz tartozunk. Isten hozta itt Önöket!

Első Európai Háziszentély-kongresszus: mi indított meg tulajdonképpen

- ilyen sok embert (140-en vagyunk itt),
- ilyen sok országból (15 képviselteti magát),
- ilyen nagy utazásra (összeadva több mint 250 ezer km-t tettünk meg), és nem sajnáltuk a fáradságot és megpróbáltatásokat, hogy itt összejöjjünk.

Mindannyian azért vagyunk itt, mert valami megindított bennünket: a háziszentélyünkben szerzett egészen különös tapasztalat. Talán hasonlóképpen vagyunk mi is, mint az emmauszi tanítványok. Úton voltak, és találkoztak az Úrral. És a tapasztalat olyan mély volt, hogy azt mondták: Ezt el kell beszélnünk a többieknek! Azonnal visszafordultak, hogy megosszák örömlüket: Láttuk az Urat, találkoztunk Vele!

Itt a Háziszentély-kongresszusunkon egészen hasonló a helyzetünk. Találkoztunk a Szűzanyával a háziszentélyünkben. Megtapasztaltuk, ahogy az Úr köztünk lakik, ez személyesen megérintett bennünket. És ezért vagyunk

itt: hogy az ő nagy tetteiről beszéljünk! Nem akarjuk örömünket megtartani magunknak, hanem meg akarjuk osztani egymással.

Amikor Milwaukee-ben Kentenich atya a háziszentélyről beszélt, egy házaspár odajött hozzá és megkérdezte: „Igaz ez, hogy a háziszentély ugyanolyan hatékony, mint a Szentély?”

Mi kipróbáltuk és ezért vagyunk itt: hozzuk magunkkal személyes élményeinket és tapasztalatainkat arról, hogy hogyan élünk a háziszentéllyel. Szeretnénk összegyűjteni minden nagy és kicsi tapasztalatunkat. És szeretnénk befogadni a többi család ajándékait.

Olyan minden ház, mint egy kis kutatóközpont, ahol a háziszentéllyel való életet kutatják. Ötven évvel ezelőtt beszélt Kentenich atya először arról, hogy vigyék a Szűzanya képét magukkal a házaikba, tegyék díszhelyre és számítsanak kegyelmi hatására. Ez megbízatás és ígélet volt. És most itt, ötven évvel később személyesen tanúsíthatjuk: igen, a háziszentély útján szeretné ma Isten közölni önmagát az emberrel, ezen az úton Krisztus a házasság szentségében újra élni kezd, és ezen az úton ajándékba megkapjuk a feladataink teljesítéséhez szükséges erőt és megerősítést.

Ezekben az években sok minden létrejött az életben a háziszentély körül. Nos, először is ezeket a tapasztalatokat és ismereteket szeretnénk Európa-szerte összegyűjteni. Szeretnénk együtt dolgozni, hálát adni és ünnepelni itt, az eredet helyén. Szeretnénk egyik háztól a másikig baráti kötelékeket kötni, és együtt Európa megújításának hálózatát építeni. És szeretnénk újra fellelkesülni és küldetést vállalni: a háziszentély üzenetét kivinni az egyházba és a világba.

Ezennel bejelentjük, hogy a Kongresszusunk elkezdődött!

Tapasztalatsere

A CSEH KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJA

Úgy tűnik, hogy országunkban a háziszentélyek fejlődését Schönstatt történelme mintha előrajzolta volna.

Még a kommunista korszak kezdete előtt, a II. világháború kezdetén (1939-ben) cseh papok kis csoportja részt vett Kentenich atya lelki gyakorlatain. Schönstatt mélyen megérintette őket és át akarták Schönstattot hozzáink is ültetni. Nem lehetett akkoriban szentélyt építeni, ezért egy már létező, hasonló kápolnát kerestek, amelyet Rokolóban találtak meg. Itt kötötték meg a Szűzanyával a szeretetszövetséget azzal a kéréssel, hogy telepedjen le ebben a szentélyünkben és ajándékozza itt az otthonosság, az átalakulás és az apostolkodás kegyelmeit, és ebből a szentélyből kiindulva működjön országunkban.

A Schönstatt-történelemben rendhagyónak számít ennek az élő Schönstatt-szentélynek a keletkezése, hiszen másképp is néz ki mint az Összeszentély. Mégis nagy jelentősége lett a rendkívüli keletkezésnek, melynek kihatásait felfedezhetjük Schönstatt-szentélyeink (háziszentélyeink) más formáiban is. Ez ugyanis lehetővé tette, hogy szinte külső jelek nélkül a lelki felépített szentélyeinkben elrejtetten, de mégis a Szűzanya teljes hatását megtapasztalhassuk.

A totális diktatúrák: először a náciizmus, majd később a kommunizmus alatt — amire még nagyon elevenen emlékszünk — Schönstatt csak nagy veszélyek közt és csak embertől emberig terjedhetett. Az első családok Schönstatt-tal a Mária nővérek által találkoztak, mégpedig oly módon, hogy alig vált tudatosná a Schönstatt-mozgalom. Nagy éhség és vágy volt a hitből való intenzív élet, a lelkiélet után. Titokban, a lakásokban találkoztunk, és a lényegi Schönstatt-információkat csak a legmegbízhatóbb embereknek adtuk tovább.

Mindez befolyásolta nálunk a háziszentélyek keletkezését is. Kezdetben a családok nem sokat tudtak a háziszentélyről, amit ezért nem is létesítettek, vagy pedig a lakásuknak egy rejtett, nem feltűnő helyén csak egy imahelyet rendeztek be. Nagy nehézséget jelentett az ünnepélyes felszentelés, mivel többnyire nem volt a közelben megbízható pap sem, aki kockáztatta volna a családlátogatást és a felszentelést. Háziszentélyeink felszentelése tehát

többnyire egészen csendesen és titokban történt. Ezért sok családnál nem is tudjuk a felszentelés pontos időpontját.

Azok számára, akik megkötötték a szeretetszövetséget, nagy jelentőségű volt egy bizonyos „jogosítvány”. Ez egy többrészes, a személyi igazolvány (vagy a gépjárművezetői engedély) nagyságú műanyag tok volt, amiben magunkkal hordtuk a Szűzanya, Kentenich atya, a rokolei vagy a schönstatti szentély képeit. Ezt a „jogosítvány szentélyt” állandóan magunkkal hordtuk — munkában, utazáskor, vendégségben —, és ezáltal rejtett imahelyek jöttek létre.

Ezen a helyen szeretnénk megemlíteni egyházmegyei lelki központjainkat. Főleg Prága és Brünn székesegyházaiban, de más városok templomaiban is egy bizonyos helyen (tabernákulumban, mellékoltáron...) titokban elrejtettük az MTA-érmét. A szeretetszövetség megújításával felajánlottuk magunkat és a helyet, és kértük, hogy a Szűzanya telepedjen le ide. Ebben az előkészület volt a legfontosabb: a lelki építkezés, amikor is az egyházmegyében a schönstattiak egymás közt elosztották a szentély egyes részeit. Mindenki valami másért volt felelős: pl. az alapokért, a falakért, a vakolatért, a tetőért, az ablakokért, a világításért, a padokért, az oltárért stb. ajánlotta fel áldozatait.

Mivel nem építhettük meg a valódi Schönstatt-szentélyünket, élő lelki szentélyt építettünk (amit mindannyian együtt alkottunk). Nagy előnye volt ezeknek a lelki szentélyeknek az egymás közötti mély kapcsolat, a szolidaritás és e helyekhez való kötődés is.

Ezekben a lelki szentélyekben, azokon a helyeken, ahol a Szűzanya érme elrejtettük, titokban minden hónap 18-án rendszeresen összejött a városból és környékéről a Schönstatt-család imádkozni. Könyörögtünk a Schönstatt-mű növekedéséért — minden tagozódás létrejöttéért, népünk szabadságáért. Jelenleg megtalálható nálunk — a Mária-fivérek kivételével — minden kötelék, a nők szövetsége, a családszövetség kezdete, a fiatalemberek, a lányok, az anyák, a nők, a férfiak, a betegek ligája.

Ahhoz hasonlóan, ahogy a székesegyházakban lelki központokat építettünk, ugyanúgy épített mindegyikünk lelkileg a munkahelyén munka-szentélyt is. Ennek külső kifejezője legtöbbször egy olyan jelkép volt, aminek a jelentését a környezet, a munkatársak nem ismerték.

A totális diktatúra idején ezek a helyek belső szabadságunk forrásai voltak. Ezekben a helyeken erőt és bátorítást nyertünk az életünk számára a félelem, az elnyomás és politikai megfigyelés légkörében. Így növekedett

országunkban Schönstatt, először a különféle tagozódások hálózata nélkül. És ez kihatott a háziszentélyek keletkezésére is. Csak röviddel a rendszerváltás előtt és főleg a politikai rendszerváltás után tanultunk meg a szentélyek kegyelemfolyamából élni és ezt továbbadni.

Csak a határok megnyitása után hallottunk a Schönstatt-családnak a háziszentélyből szerzett élettapasztalatairól. A határok megnyitása után azonnal néhányunknak alkalma volt Schönstatt légkörét a helyszínen személyesen befogadni. Ez éveken át elérhetetlen volt a számunkra, és csaknem mesés elképzelések éltek bennünk. Ezután sokkal könnyebben, elevenebben meg tudtuk élni a saját háziszentélyünknek és az összszentélynek, és az onnan eredő kegyelemfolyamnak a kapcsolatát. De azt is meg kell mondani, hogy a totális diktatúra korában is a háziszentélyeink nálunk is mindig a lelki élet központjai voltak, ahol összegyűlt a család, és a Szűzanya működött.

Králik atya, aki jelenleg nálunk a fiatalemberekkel dolgozik, nemrég egy alkalommal elmondta megfigyelését, hogy a schönstatti fiatalságnak mély, személyes kapcsolata van Istennel. Ezt a háziszentélyből kiáramló hatásra és életre vezette vissza, mert ott él és fejlődik a hit. Mi is mint házaspár, a háziszentélyből merítünk erőt a házastársi élethez. Ez az a helyünk, ahol a kölcsönös szeretetet elmélyítjük és tanuljuk az elfogadást a szenvedések és áldozatok közepette.

A szentély árnyékában készítjük előadásainkat a családnapok és a házibeszélgetések számára. A családnapokon nyíltan felkínáljuk család-lelkiségünket és megpróbáljuk megmutatni, hogy ehhez az erőt épp a háziszentélyeinkből merítjük és kapjuk.

Egyik Schönstatt-családunk az elmúlt évben (Rokolében az eredeti Schönstatt-szentélyünk felszentelése alkalmából) zarándok szentélyt kezdeményezett a családok számára. Azóta vándorol a Szűzanya az egyik családtól a másikhoz. A családok örülnek a Szűzanya látogatásának, aki feléleszti lelkiéletüket és elmélyíti a háziszentéllyel való kapcsolatukat — már ahol van háziszentély. Hét napig marad az egyes családoknál a zarándok szentély, amihez kísérő mellékletek is tartoznak: a tapasztalatok könyve és egy imafüzet elmélkedésekkel az egész hétre elosztva. A tapasztalatok könyvébe a családok beírják a héten a Szűzanyával szerzett élményeiket. Ez nemcsak egy jegyzék, amely beszámol a Szűzanya rendkívüli működéseiről, hanem a családok egymás közti mélyebb kapcsolatának, közléseinek és gazdagodásának eszköze is.

Nagy közkedveltségnek örvend gyermekeink között a „vándor gyermek-szentély”, ami gyermekeink között vándorol. A személyes imára, a Szűzanyával és a Jóistennel való személyes kapcsolatra ösztönöz.

Úgy tűnik, hogy minden másról beszéltünk, csak a háziszentélyekről nem. De úgy érezzük, hogy mindaz, amiről szó volt, a háziszentélyeinkben él, azzal kapcsolatos, azt tükrözi vissza. (Smeijkal család)

A Necasova család beszámolója házuk felszenteléséről:

„Nemsokkal a rendszerváltás után a lakótelepi lakásból családi házba költöztünk. Hamarosan megállapítottuk, hogy nehéz dolog egy nagy régi házról és egyszerre a nagy családról is gondoskodni. (Akkor még csak 5 gyermekünk volt, most már 8.) Aggódtunk, hogyan fogunk megbirkózni vele. Ezért meghívtuk a Szűzanyát a házukba.

A felszenteléskor együtt végigmentünk az egész házon. Minden helyiségben kértük a Szűzanyától az ottani élethez szükséges megfelelő kegyelmeket. Pl.: A bejárati ajtónál és az előszobában azért imádkoztunk, hogy mindazt, amivel odakint foglalkoztunk, itt letegyük, és szabadon, hűségesen odafordulhassunk a gyermekekhez és a társunkhoz. A konyhában azért imádkoztam — mondja az asszony —, hogy szeretettel főzzek és a háztartási munkánál a Szűzanya jelenlétét érezzem.

A pincében azért imádkoztam — mondja a férj —, hogy Isten védelmezze meg nemcsak a ház, hanem a házasságunk alapjait is.

A nappaliban találkozik az egész család. Itt azért imádkoztunk, hogy mindig legyen elég időnk egymás számára, és hogy közel legyünk egymáshoz.

A gyermekek a saját szobáik számára saját imát készítettek...”

A MAGYAR KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJA

A családmozgalomban Magyarországon 44 hivatalosan bejelentett és ismeretlen számú anonim háziszentély van. Április végén egy kis nemzeti háziszentély-konferenciára hívtuk meg a családokat. Némelyek írásban válaszoltak a meghívásra. A kis konferenciánkon elhangzottak, az írásos beszámolók és egyéb megtapasztalások alapján számolunk most be, hogyan működik a Szűzanya a háziszentélyekben és mit tesznek maguk részéről a családok.

A háziszentélyek fejlődését egy családfa formájában ábrázoltuk (lásd a mellékelt kép). Világosan látszik rajta a lassú növekedés. A legidősebb háziszentélyt Tick atya szentelte 18 évvel ezelőtt, a legfiatalabb az elmúlt nyáron jött létre. Ez utóbbi esetben Tilmann atya a családünnepen megáldotta a képet, amely aztán a család lakásában elfoglalhatta díszhelyét.

Ami az egyes családokat háziszentély létesítésre ösztönözte, különböző volt. Némelyeket megragadott egy baráti családnál a háziszentélyben végzett családi esti ima; mások Tilmann atya előadásában kaptak erre ösztönzést, vagy a gyerekeik nevelésének gondja indította őket rá; megint másokban feléledt a kívánság, hogy a Schönstatt által kapott sok ajándékra háziszentély létesítésével válaszoljanak.

A Szűzanya megajándékoz minket

A családok beszámolója a Szűzanya és a családtagok közötti eleven kapcsolatról tanúskodnak. A szülők, de a gyerekek is érzik, hogy a Szűzanya jelen van náluk. Látja őket, törődik velük akkor is, ha elhanyagolják őt és az ő idejét, a neki szánt időt.

Családjaink közül sokan „csodákat” éltek meg az otthonteremtéssel kapcsolatban: a Szűzanya segített a ház- vagy telekvásárlásnál, a házépítéssel

kapcsolatos jogi és anyagi kérdések megoldásánál. Úgy tűnik, hogy a Szűzanyának fontos, hogy sok családnak legyen saját háza.

Egy másik ajándék a Kentenich atyához fűződő jó viszony. Több család kifejezésre juttatta, hogy milyen fontos nekik Kentenich atya véleménye. Nehéz helyzetekben, fontos döntéseknél az „atyatelefonhoz” nyúlnak: Az egyik család, amelynek nagy nehézségei voltak a szomszédokkal, azt a kártyát húzta: „A szeretet azt teszi, ami szeretettjének örömet okoz”, és ez a mondat segített nekik, hogy a szívükben megőrizzék a szomszéd iránti jóindulatot. Egy másik család három fia közül a két nagyobb egy nappal tovább szeretett volna maradni a szövetségi hétvégén, a szülők viszont a kisebbek miatt és sürgős intéznivalók miatt egy nappal korábban haza akartak menni. Megkérdezték Kentenich atyát az „atyatelefonon”... Az egyik fiatal család háziszentély szentelése alkalmával a következő mondást kapták egy képeslapon: „Aki a Szűzanyának szenteli magát, mérhetetlen Isten-áldásra számíthat”. A háziszentély-konferencián elmondták, hogy ez hogyan igazolódott be náluk.

A Szűzanya további ajándékai:

— A család tud közösen imádkozni és lelki otthonosságot él meg a háziszentélyben.

— Fiatal anyák nyitottá váltak további gyermek vállalására.

— Az apa korlátozta külső tevékenységeit, hogy többet tudjon saját családjával lenni.

— Néhány nappal az 5. gyermek születése előtt egy szatyor tisztára mosott ruhapelenkát találtunk az ajtó előtt.

— Egy fiatalasszony panaszkodott a csoportjában levő másik asszonynak nyomasztó pénzgondjairól. Energikusan mondta neki a másik, hogy hiszen ott van a háziszentély, működik, imádkozzon! Erre a kislányával együtt bement a háziszentélybe, letérdelt és imádkozott. Fél óra múlva szólt a csengő: a postás egy nagyobb pénzüsszeget hozott.

— Azt is ajándéknak éljük meg, hogy hűségesek tudunk lenni egymáshoz a házasságban, hogy meg tudjuk őrizni a jó családi közösséget, és hogy a nagyobb gyerekek megőrzik hitüket.

— De nagy nehézségeket is ajándékoz a Szűzanya, mert tudja, hogy gyermekeinek ezekre is szüksége van, hogy tudjanak növekedni: mélypontok a társkapcsolatban, egzisztenciális problémák, nagy betegségek, nehézségek a gyerekekkel...

A családok megajándékozzák a Szűzanyát

A háziszentélyben a családok is meg akarják ajándékozni a Szűzanyát. Töreksenek a rendszeres imára. Szenvedéseiket, nehézségeiket, munkájukat, apostoli fáradozásait a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe ajándékozzák.

A gyerekek kapcsolata

A gyerekeknek is fontos az élet a háziszentélyben. Különösen áll ez a rendszeres imádkozásra. Ha valamilyen oknál fogva elmarad az esti ima, hiányolják. A nagyobb gyerekek, ha este nincsenek otthon a szülők, ugyanúgy közös esti imával fejezik be a napot a háziszentélyben. A gyerekek szívesen visznek virágot a Szűzanyának.

Az egyik családban egy ideig elhanyagolták a közös esti imát. Az anya levélkét talált a háziszentélyben, melyet kislánya írt a Szűzanyának...

A gyerekek észlelik a Szűzanya szépségét és jó kisugárzását.

A háziszentély menedéket is jelent a gyerekeknek. Az egyik családban a kisfiú rossz fát tett a tűzre. Apja mérges lett és meg akarta verni. Amikor meg akarta fogni a kis csibészt, a nagyobb testvérek kórusban kiabálták: „Fuss a háziszentélybe, ott nem verhet meg!”

Szokások

A háziszentélyeinkben értelemszerűen különböző szokások alakultak ki és még vannak kialakulóban. A családnapokon a közös esti imát különösen szépen alakítják a családok: köszönet, kérés, bocsánatkérés, énekek és áldás a fő elemek. A legtöbb család aztán otthon is ápolja az esti imát. A szülők, különösen az anyák, szívesen ajánlják a gyerekeket a Szűzanya oltalmába.

Fontos leveleket, dokumentumokat, bizonyítványokat be szokták tenni a háziszentélybe. Ez a szokás néha a szavak nélküli kommunikáció szerepét is betölti egymás között. Néhány családnál szokássá vált, hogy elbúcsúznak a Szűzanyától, amikor elmennek hazulról és köszöntik a megérkezésükkor.

A háziszentély hatása a látogatókra

A háziszentélyben való élet, az onnan jövő légkör kihathat a látogatókra is. Pl. egy plébános részt vett egyszer egy schönstatti családban az esti imán, és később azt mondta, hogy úgy érezte magát, mintha a mennyországban lenne. „Amit csináltok, az a jövő útja!” — mondta.

Egy másik plébános az esti imában a családban köszönetet mondott azért, hogy Jézus és Mária jelen vannak a háziszentélyben.

A kislány osztálytársának anyukája első ízben jött látogatóba. A jó légkörben hamarosan feltárta a házaspár előtt lelki baját, majd megbékélve távozott.

Egy korábban ismeretlen család telefonon jelentkezett a családnapokra. „Azért szeretnénk résztvenni, mert F.-ék (egy schönstatti házaspár) mondták, hogy jöjjünk el — ők már sokszor voltak —, nekünk is jó lesz!”

Problémák

A tv-készülék gyakran ugyanabban a szobában van, mint a háziszentély. A családok beszámoltak a tv és a háziszentély közt folyó harcokról. Egy fiatal anya mondta, hetente egyszer győz a Szűzanya. Két év alatt elértük, hogy csütörtökön nem kapcsoljuk be a tv-t.

Némelyik férjnek nehezebb esik a háziszentélyhez fűződő eleven kapcsolatot megtalálni és ápolni. Bizonyos szomorúsággal megállapítják néhányan, hogy kihasználatlanul marad náluk a háziszentély által nyújtott esély.

Vágyak

A jövőre vonatkozóan egyrészt az a vágyunk, hogy a meglévő háziszentélyben még igazibb, erőteljesebb élet bontakozzon ki; másrészt, hogy családjainknál elinduljon egy háziszentély-mozgalom azzal a céllal, hogy hamarosan száz élő háziszentélyünk legyen és így meglegyen az előfeltétele az első magyar schönstatti kápolna felépülésének.

Tilmann atya szerint a magyarok kétszer álltak sorba, amikor Isten a szívet osztotta. Vagyis nagyszívű nép, aki elsősorban az otthonaiban él. Ezért a magyarok itt Európa szívében szeretnék az egyesült Európa szíve lenni. (Gódány hp.)

A Kongresszuson kiállított poszter szövege:

„Vitam et Sanguinem pro Regina nostra!”

Életünket és vérünket a királynőnkért!

1741 — 1939 — 1998

Ezek a történelmi szavak Mária Terézia királynő előtt hangzottak el az 1741-es pozsonyi országgyűlésen. A fiatal királynő országa válságos helyzetbe került. Minden oldalról hatalmas hadseregek támadtak ellene. Utolsó reménye a magyarságban volt. A pozsonyi országgyűlésen a királynő segélykérő szavaira hatalmas erővel tört ki a magyar lelkesedés: „Életünket és

vérünket a királynónkért!” A török hódoltság és a Rákóczi szabadságharc után kivérzett nemzet azonban a pusztaság életén és halálán kívül mást nem tudott felajánlani. Ezért hozzátették: „de zabot nem!” Vagyis a háború költségét a királynőnek kell viselnie. Aztán a magyar huszárok megmentették Mária Terézia országát Európával szemben. A magyarság ezt nem is bánta meg, mivel a királynő negyvenéves hosszú uralma a békés fejlődés áldott korszaka lett.

Kentenich atya 1939-ben Schönstatt második alapító levelében hivatkozik erre az eseményre. Miután áttekintette és felidézte Schönstatt 25 éves múltját, hálatelt szívvel így folytatja:

„39. A múltunkra való emlékezést lezárva elmélyült alázattal, bensőséggel és szolgálatkészséggel két híres történelmi mondást ismétlünk, melyek jól kifejezik hangulatunkat...”

Az egyik híres mondás a Spanyolország egyesítéséért, a mórok kiűzéséért harcoló lovagoktól származik, és kifejezi lelkes odaadásukat Izabella királynéjuknak. Ezt követően hozza fel példának a fent említett esetet, a magyarok nagyszívű és sikeres felajánlását. Majd így folytatja:

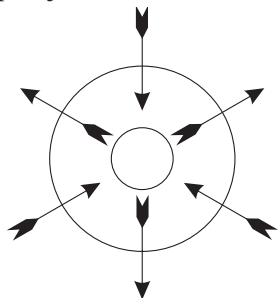
„41. ...Hozzájuk hasonlóan mi is készek vagyunk Nagyasszonyunkért és az ő művéért keresztet, szenvedést és ha kell, a halált is elviselni.”

Úgy érezzük és látjuk, hogy a felidézett történelmi kép jól illik a mai Európa lelki helyzetére. Ezért szeretnénk égi Nagyasszonyunknak az első háziszentélyek alapításának 50. évfordulóján Kentenich atyával együtt megismételni elődeink felajánlását. Harcba szállunk tehát Mária európai királyságának megmentéséért, és reméljük, hogy ily módon sikerülni fog családunknak, nemzetünknek a békés fejlődés áldott korszakát biztosítani.

A harc ma nem a csatamezőkön a területek birtoklásáért folyik, hanem az egyes családok otthonaiban az emberek személyiségéért. Ezért most nem huszár ezredeket ajánlunk fel, hanem háziszentélyeket, a háziszentélyeknek élő, növekvő „családfáját”. Felajánljuk királynónknek, hogy használjon bennünket eszközként az „új ember és az új közösség” kimunkálására, Európa üdvtörténeti küldetésének megmentésére. Ugyanekkor elődeinkhez hasonlóan mi is hozzátesszük: „*de zabot nem!*” Nem adhatunk, mert nincs! Gyengék és szegények vagyunk. Vagyis a királynőnek kell gondoskodnia a harc feltételeiről. Neki kell kiesdenie családjaink számára a Szentlélek szükséges ajándékait.

A SVÁJCI KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJÁBÓL

Háziszentélyeinkben mindenütt fontosak a képek. Egy egészen sajátos képet szeretnénk felhasználni arra, hogy háziszentélyeink keletkezését és életét bemutassuk Svájcban: ez pedig Flüei Szent Miklósnak, nemzeti szentünknek (akit mi Klaus testvérnek nevezünk) a kerék-képe, melynek közép-pontjában Jézus Krisztus áll:

Jézus Krisztusra irányul a házastársak és a családok élete. De Isten a külső körben is egészen jelenvaló, pl.: a teremtésben, a szeretetben, amit kölcsönösen egymásnak ajándékozunk.

Sugarak kintről befelé: Mit ajándékozunk a háziszentélybe?

Imádkozunk, dicsőítünk, panaszkodunk, hálát adunk a család, az egyház és a világ nagy és kis szívügyeiben.

Pl.: Amikor a lányunk először nagyobb útra indult, mi, szülők, nagyon aggódtunk. A háziszentélyben meggyújtottunk egy gyertyácskát és imádkoztunk érte. Odajött akkor kisebbik fiunk, látta a gyertyát és gondterhelt arcunkat, és csodálkozva kérdezte: „Mit csináltok itt?” Erre elmondtuk gondunkat. Csak ennyit válaszolt: „Miért nem bíztok hát Istenben?!”... Aztán később egyszer mi, szülők, voltunk úton, és a gyerekek egyedül otthon. Ők nyilván élvezték ezt, de mégsem minden gond nélkül. Ugyanis ezzel a megjegyzéssel fogadtak bennünket a kapuban: „Egy egész gyertyát elégettünk értetek!” — Érdekes, hogy abban a percben, amikor ők maguk voltak gondban, a háziszentély nyilvánvalóan biztonságot adott nekik.

Kifelé törő sugarak: Mit kapunk a háziszentélyből? Erőt, bátorságot és bizalmat, pozitív beállítottságot kapunk itt, ami ismét kiárad a családukba, munkahelyünkre, egyházunkba és a világba.

„Számunkra a háziszentély nem búvóhely, hanem kapu a világra.” (Infanger hp.)

„Számunkra nem mindig könnyű, hogy a párkapcsolatban a helyes utat megtaláljuk. Gyakran összetűzésbe kerülünk, és az ezt követő csend minden más, csak nem jóleső. Itt egy egyszerű jel sokat segített nekünk: ha a nap végén egyikünk meggyújtja a gyertyát, akkor ez azt jelenti: „Kész vagyok veled beszélni. Te is készen vagy?” Ha akkor a másik az egyetértés jelét adja, elkezdődhet a megbeszélés. Ez a legnagyobb ajándék, amit a Szűzanyá-

tól a háziszentélyben eddig kaptunk: növekvő kibékülés-kultúra köztünk, házastársak között.”

A SKÓT KÜLDÖTTSEG BESZÁMOLÓJÁBÓL

A lepke az átváltozás és az új élet jelképe. A háziszentélyünkben van egy lepke, mert ez jelképesen pont azt adja vissza, hogy Schönstatt hogyan befolyásolta a férji és feleségi életünket.

Amikor Schönstatt lelkeségét megismertem, épp nagy összevisszaságban voltam. Állandóan kérdéseket tettem fel, és anélkül hogy tudtam volna, elkezdtem megváltoztatni magamat. A változásnak ez az időszaka számomra és férjem számára egy új élet kezdete volt. A lepke jelképesen a gyermekeinket is jelenti. Fontosnak tartjuk, hogy biztonságos környezetben növekedhessenek és érhessenek, mielőtt eljön az idejük, hogy otthonuk biztos „bábját” elhagyják. Gyermekeink számára a háziszentélyből folyó kegyelem mindenekelőtt hitük megerősítését szolgálja. A háziszentéllyel középpontot kapunk, mely naponta emlékeztet bennünket, hogy nem vagyunk egyedül a harcban, melyet az igaz keresztény családi életért folytatunk. Mária anyánk állandóan velünk van: a szomorúságok, a gondok, a bajok idején, de az öröm és a boldogság idején is. A háziszentélyünkben több egymás iránti megértést és toleranciát tanultunk. Megváltozott a családi életünk. Szébb lett, amióta Schönstatt magját belénk vetették. (Fyvie hp.)

„Mozgalmas időkben, amikor az élet viharai fel s alá járnak, a háziszentélyben végzett ima jelenti számunkra a tartást, a nyugalom-pólust, a horgonyt, mely megtart bennünket. Ezt fejezi ki a háziszentélyben elhelyezett kis horgony.” (Hartley hp.)

AUSZTRIA KÜLDÖTTSEGÉNEK BESZÁMOLÓJÁBÓL

A háziszentély mint High Tech (csúcstechnológia)

„Ausztriában erősen él a gondolat, hogy a háziszentélyek kapcsolatban és összeköttetésben, egyfajta „kegyelmi Internet” hálózatban állnak egymással. Amit a Szűzanyának ajándékozunk a kegyelmi tőkébe, az mások javára válik. A 3. évezred hálózata a háziszentélyek hálózata, Krisztus szeretetének hálózata lesz.

Ezért nyugodtan felejtsetek el az öreg Pentium-számítógépeket, az Internetet, felejtsetek el Bill Gates-t és a Microsoft termékeit! Házaink középpontjában a 3. évezred legmodernebb technológiája vette át a vezérlést — a Kentenich Konstrukció High Tech. Egyszerű eszköz — ellenállhatatlan siker!

Amíg a hagyományos, elavult technológiájú Internet-kapcsolat havonta 50 DM-be kerül, blokkolja a telefont, egy pocsek, drága állomást (számítógép) igényel és csak a föld országaiban működik, addig a Kentenich High Tech radikális fordulatot hozott: Egy kereszt, egy Mária-kép és a zseniális Josef Kentenich mérnök képe összesen kb. 25 DM-ért és máris él az „on-line” kapcsolat. Üzemeltetési költség 0 DM, a telefonvonal szabad és direkt kapcsolat a föld és az ég minden országával.” (Berger hp.)

A LENGYEL KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJÁBÓL

Hozzánk, schönstattiakhoz, egészen közel, a saját lakásunkban van a Szűzanya. Vele átélhetjük az egyház — Krisztus köztünk való jelenlétének titkát.

Még 10-15 évvel ezelőtt néha nehéz volt a lakásban a háziszentélyek egészen nyílt létesítése. A családok kockáztatták, hogy a környezetük kineveti a hitüket, zaklatásoknak tették ki magukat és a munkahelyükön megtagadták előléptetésüket.

Lengyelországban van egy szokás, mely a nemzeti hagyományhoz kapcsolódik. Minden nap 21 órakor összegyűlnek a katolikus családok a Fekete Madonna képe előtt, a schönstattiak pedig a háziszentélyben. Lélekben mindannyiann Czesztochowába zarándoklunk, és a nemzeti szentéllyel egyesülve imádkozunk az egyházért, mi schönstattiak pedig még a Schönstattműért is. Ebben az órában egész Lengyelország imádkozik. Ebben az időben mi lelki kapcsolatba lépünk az Összentélyünkkel is.

Legnagyobb családi ünnepünket, a karácsonyt a háziszentélyünkben kezdjük. Itt kölcsönösen áldott ünnepet kívánunk egymásnak, megtörjük egymással az ostyát és fogadjuk a karácsonyi áldást. Nagyon gyakran összegyűlnek a családok a háziszentélyben, közösen imádkoznak, karácsonyi vagy hazafias dalokat énekelnek. Ez az apostolkodásnak egy különös formája. Segít ápolni ezeket a szokásokat, melyek a régi lengyel családokban fontosak voltak. A háziszentély a családban egy olyan helyé vált, mely kapcsolatba hozza az újat a hagyománnyal. (Jedrzejczak hp.)

AZ ANGOL KÜLDÖTTSEG BESZÁMOLÓJÁBÓL

A háziszentélyben való élet hozzátartozik a napirendünkhöz, mint ahogy az ember naponta eszik vagy mosogat. Az az idő, melyet Istennel töltünk a nap kezdetén és végén, a hétköznapi szokásaink részét képezik. De a háziszentéllyel szemben mindig ott van még a tv is. Ez egész természetesen arra emlékeztet bennünket, hogy ehhez a hangos és modern világhoz tartozunk, hogy ebben részt akarunk venni és hozzá akarunk tartozni. De kell, hogy a természetfeletti legyen és maradjon a forrásunk.

A háziszentélyünkben kezdjük és fejezzük be a napot. Itt nincs mindig rend, mert a gyerekek gyakran sok mindent otthagynak, de itt élet van.

A külső nyomás hatására sok család oda jut, hogy mindkét szülőnek dolgoznia kell. Ezért aztán tele van az életük feszültséggel. Mi is így vagyunk.

Az élet rohanásában a háziszentélyünk kis lelki oázis. Ha a Szűzanyát, fiával, Jézus Krisztussal meghívjuk, hogy lakjanak nálunk, akkor Isten hétköznapijaink atyja lesz.

Egy nagy fotel áll a háziszentély előtt, melyet felváltva használunk egyszer mi, nagyok, hogy közben-közben kipihenjük magunkat a Szűzanyánál; más alkalommal egyik lányunk használja, mert ott nyugodtan gyakorolhatja benne a fejenállást.

A gyerekek képviseltetik magukat a háziszentélyben: ott van az 5 éves Mary fényképe, a 7 éves Alice kis ládikája, a 9 éves Philippa pipije, amit húsvétra maga készített. A 10 éves Laurának saját háziszentélye van a szobájában.

A túlsúfolt napok végén idejövünk, egymásután mindannyian kézbe vesszük a gyertyát, és egészen szabadon megfogalmazza mindegyikünk saját imáját. A nap úgy ér véget, ahogy elkezdődött: Jézussal és anyjával a háziszentélyben (videofilm). (McEvoy hp.)

BESZÁMOLÓ ROMÁNIÁBÓL, ERDÉLYBŐL

1993-ban részt vettünk családnapokon Magyarországon. Feltöltődve értünk haza. Megpróbáltuk az élményeinket megosztani a barátainkkal, de kimosolyogtak bennünket. Nem értették meg, hogy a Szűzanya milyen kegyelmi ajándékokat készített nekünk. Az az érzésünk, hogy mindannyian egy nagy családhoz tartozunk. (Éltes hp.)

BESZÁMOLÓ SPANYOLORSZÁGBÓL

Az otthonunk már nemcsak egyedül a mienk. Ezért mindenki számára, aki meg akar látogatni bennünket, nyitva kell tartanunk. Aki meglátogatja a háziszentélyünket, annak olyan kedves és meleg fogadtatást kell éreznie, hogy mint Péter a Tábor-hegyen mondhatta: „Uram, jó nekünk itt lennünk!” (Abollado hp.)

A NÉMET KÜLDÖTTSEG BESZÁMOLÓJÁBÓL

Kelet-Németországban a nehéz kommunista időkben a háziszentélyből merítettünk erőt. Minket, szülőket, gyakran nagyon megterhelte, hogy a gyerekeinknek két világban kellett élniük. Az iskolában, a másokkal való kapcsolatainkban nem mondhatták el, amit igazán gondoltak. Mindig újra megbeszéltük a gyerekekkel, hogy miért nem veszünk mindenben részt, amit az iskolában felkínálnak.

Amikor az ötödik gyermekünket vártuk, egész környezetünk az abortuszt sürgette. Szűk lakásban, kevés pénzből éltünk. Nagyon nehéz volt. Akkor a háziszentély volt a menedékhelyünk. Érezhetően erőre kaptunk és az ellenséges körülmények ellenére is tudtunk örülni gyermekünknek.

Röviddel a rendszerváltás előtt egy nagy hétfői tüntetésen egy közülünk való férfi szónokolt. Számolnia kellett azzal, hogy ezért azonnal be fogják börtönözni. A beszédet megelőzően a házaspár imádkozott a háziszentélyükben, kölcsönösen megáldották egymást és elbúcsúztak. A férfi a háziszentélyben kérte az erőt a nagy néptömeg előtt való beszédhez. (Az egésznek jó vége lett.) (Hülfenhaus hp.)

„Enélkül a sarok (háziszentély) nélkül nálunk semmi se megy. Itt hozzuk meg a fontos döntéseinket, itt vitatkozunk felnövekvő gyermekeinkkel, itt dolgozzuk fel a tárgyalásokat, itt intézzük el a fontos telefonokat, ide tesszük a cédulákat azokkal a gondokkal, amiket mások bíztak ránk, itt imádkozunk, itt hordjuk ki a konfliktusokat. És ha éjjel kettőkor újra felkelünk, hogy kibeszéljük magunkat, akkor ide ülünk.”

BESZÁMOLÓ OROSZORSZÁGBÓL

Az országunkban iszonyú nagy összevisszaság van. A városok, a környezet, az utcák, de az emberi lelkek is, mint a sivatag. A legtöbb ember messze távol van Istentől. Egészen a közelmúltig a vidékünkön nem volt egyetlen egy templom sem, semmiféle meggyökerezett kulturális hagyomány sem.

Ebben a helyzetben jött hozzánk a Szűzanya. Személyesen átéltük, hogy megváltoztatta a szívünket. A háziszentély naponta emlékeztet minket arra, hogy csak egyetlen szánk van, hogy Isten Fiáról beszéljünk; hogy egyetlen szívünk van, hogy másokon segítsünk és értük imádkozzunk.

Az otthonunk olyan helyé vált, ahol az élet újra növekedhet. (Spitsyn hp.)

ELŐADÁSOK

Az emberek vágyódnak Isten közelsége után

Hubertus és Maria-Theresia Brantzen, Németország

A háziszentély

- egy hely a házaikban;
- élet középpont a házasságokban és családjaikban;
- életfolyamat, melyben a házasságok és családjaik belsőleg növekszenek, érnek;
- apostoli központ, melyből kiindulva keressük társadalmi, egyházi és közösségi feladataink megoldását.

Kicseréltük tapasztalatainkat: Hogyan alakítják a családok a szeretetszövetség erejéből az életüket a háziszentélyből? Hogyan segít a háziszentély a hétköznapi konkrét feladatainak megoldásában a házasságban, a családban és munkában? Hogyan járulnak hozzá családjaik az életstílusuk által országuk és Európa keresztény élet kultúrájához?

Szeretnénk ma néhány lépéssel mintegy hátralépni, reflektálni a háziszentély életfolyamatára és megkérdezni: Mit is teszünk tulajdonképpen, amikor a háziszentélyünkkel élünk? Kentenich atya módszerét követve szeretnénk a háziszentély-életfolyamatot összehasonlítani és kapcsolatba hozni más hasonló folyamatokkal és megkérdezni:

Milyen törvényszerűségek, milyen szabályszerűségek és elvek állnak a háziszentély életfolyamat lényege és eredete mögött? Mi a jelentősége a háziszentélynek általában az emberek, a ma és a holnap egyháza, a jövőendő egyesült Európa, sőt igen, egy világkultúra számára?

Nagy kérdések ezek a házainkban inkább elrejtetten végbemenő történés számára. Szeretnénk megmutatni, hogy ez nem valamiféle nagyzó eszme, hanem a jövő reményének reális jele.

1. Mióta emberek élnek, keresik Istent

A 63. zsolttár ezekkel a szavakkal kezdődik:

„Isten, Istenem, Téged kereslek,
utánad szomjazik a lelkem.

Utánad eped a testem
mint víz után a kiaszott pusztá.

Ezért kereslek a szentélyben,
hogy hatalmadat és dicsőségedet lássam.”

Ez az emberek élethelyzete kezdettől fogva. Nézik az életüket: a születést, szerelmet, házasságot és halált. Átélik az élet körforgását az új nemzedékekben. És megkérdezik: Mi az életünk alapja? Mi ad értelmet az életünknek?

Ezt az alapot, az életnek ezt az értelmét mondják az emberek „Istennek”. Ez után az Isten után „szomjaznak”. Úgy vágyódnak Isten után, mint ahogy a kiaszott föld kiált a víz után. Egy kipusztíthatatlan vágy van az emberben, hogy keresse és megtalálja ezt az Istent. Mióta emberek élnek, keresik Istent. Itt van minden vallás eredete.

Az emberek azonban nemcsak gondolkodnak Istenükön, hanem szeretnének közel lenni hozzá. Ezért építenek templomokat és szentélyeket. Felajánlanak Istennek egy házat, hogy telepedjen le ott, és védje, segítse az embereket. Ilyen értelemben imádkozott Dávid a zsolttárában:

„Ezért kereslek a szentélyben,
hogy hatalmadat és dicsőségedet lássam.”

Első lépésként szeretnénk most meghívni Önöket egy kalandos útra az emberek és vallások történelmén át. Néhány felvonásban azt a kérdést kutatjuk: Hogyan próbáltak az ősi kultúrákban az emberek közel kerülni Istenükhöz? E vállalkozással az a célunk, hogy a háziszentély jelentőségét új szemmel lássuk.

1. felvonás: Mezopotámia

Menjünk vissza egészen mintegy az emberiség bölcsőjéhez, a legidősebb mezopotámiai kultúrához. Az emberek a hegyekre mennek, vagy magas tornyokat építenek, hogy így mintegy megkönyítsék Istennek hozzájuk a földre való lejutését. Krisztus előtt 3 évezreddel már építenek óriási templom létesítményeket, tornyokat (pl.: Zikkurat). Egy ilyen óriási létesítmény állt pl. a kaldeai Úrban, ahonnan a Biblia szerint Ábrahám és Sára kivándoroltak.

A nagy templom létesítmények az egész nép számára épültek. De az emberek az isteneikhez a hétköznapiakban is közel akartak lenni. Ezért őrizték a házakban, a sarkokban és szekrényekben az istenszobraikat. Ezek a kis alakok ott álltak a házakban és gyakran a halottak mellé betették a sírba is. Imádkoztak előttük és a segítségükért könyörögtek. Ötezer évnél is idősebb szentélyek a házban.

2. felvonás: Egyiptom

Az emberiség második legidősebb kultúrájában, Egyiptomban ugyanazokat az elképzeléseket találjuk. Óriási templom létesítmények keletkeztek, mint pl. Abu Simbel. Az embereket a mai napig annyira megfogják, hogy évente százezrek keresik fel Egyiptomot. Egyiptomban is megvolt az a törekvés, hogy az emberek a házaikban is közel legyenek Istenhez. Egy kb. 4600 éves festmény egy családot ábrázol. Férfi és nő egyforma öltözetben vannak, a gyerekek egymással játszanak. A szolgáló egy kis Oziris istenszobrot hoz éppen. Az egyik legkedveltebb istennő Izis volt, minden jó erő istennője. Gyakran Horusszal, a fiával a karján ábrázolták. Az ikonfestészetben és szobrászatban a Madonna előképe.

3. felvonás: Házi kultusz Palesztinában

Palesztinában a mai Izrael területén is ismerték a miniatűr házi szentélyeket. Találtak pl. olyan kultikus állványt, amelyet állatmotívumokkal díszítettek ill. olyat, amelyen egy isten-alak lép az emberek elé. Ezek az

állványokon mutatták be a házi áldozatokat, életerőt, életörömet fejeznek ki és vágyat az életet segítő erők után.

4. felvonás: Ábrahám és Sára

Ábrahámmal, a hit atyjával, és feleségével, Sárával, egy olyan történetet mesél el a Biblia, mely a kultúr- és vallástörténetben fordulatot jelent. Ábrahám már nem hihetett a régi istenekben. Értéktelennek tartotta a templom isteneit, akik részben embervért követeltek. Értelmetlennek tartotta a házi isteneiket. Az egy igaz Istenre hallgatott és új vidékre költözött. Mindenütt, ahol megfordult, először oltárt épített Istenének. Ezzel fejezte ki, hogy minden, amit tesz, Istene áldása alatt áll. Mindenütt, amerre járt, Istene közel volt hozzá. És Isten szövetséget kötött vele. Elmondhatjuk, hogy ekkor kötött először egy házaspár szövetséget Istennel hitünk történelmében.

5. felvonás: Az izraeliták felépítik a szent sátrat és a templomot

Izrael népe is azt akarta, hogy Isten láthatóan közel legyen hozzá. De más népektől eltérően nem akartak Istenről képet készíteni. De Istennek mégis átélhetően közelinek kellett lennie. Így a sínai szövetségkötés után szent sátrat építettek. Amikor végül az ígéret földjén voltak, Salamon király felépítette a templomot. A szentélyben mutatták be az égő áldozatot. A Szentek Szentjében a szövetség ládáját őrizték és a kőtáblákat. A családok a házakban és sátrakban imádkoztak. A zsoltárokat és Mózes 5 könyvét olvastatták fel.

6. felvonás: Mária és Jézus

Mi, keresztények, hisszük, hogy Mária Isten új népének szövetségládája. A szövetségládjában voltak a kőtáblák, mint Isten közelségének jelei. Mária Isten közelségének új jelét hordozta: Jézus Krisztust. Ő szülte Jézus Krisztust, Isten fiát, aki az idő középpontja, aki templom, oltár, áldozat és pap egyben. Ő maga örökre bemutatta Istennek a legnagyobb áldozatot, amit ember csak adhatott. Az ember ősi vágya felülmúlhatatlan módon beteljesült, Isten közel jött az emberhez. Olyan közel, hogy Isten fia emberré lett. Benne Isten megfoghatóvá vált. „A templom függönye kettészakadt.” (Mt 27,51) Minden ember, nemcsak a kevés kiválasztott, beléphet a Szentek Szentjébe.

Mit hozott ez a kis utazás kultúrkörünk vallástörténelmén át?

- Az emberek szeretnék, hogy Isten közel legyen hozzájuk. Szeretnék érezni és megtapasztalni.
- A házasság és a család körében is keresi az ember Isten közelségét. Ami a nép számára a templom, azt jelenti a ház számára a kis szentély, kép, kultikus kis hely.
- Mivel az emberi léthez hozzátartozik a vágy, hogy Istenhez közel legyen, Isten választ is ad erre a vágyra.
- Jézus egy családba született. Az emberi vágy, hogy Istenhez a házában is közel legyen, sajátos módon beteljesült. A családban való jelenléte által megszentelte a házasságot és a családot.

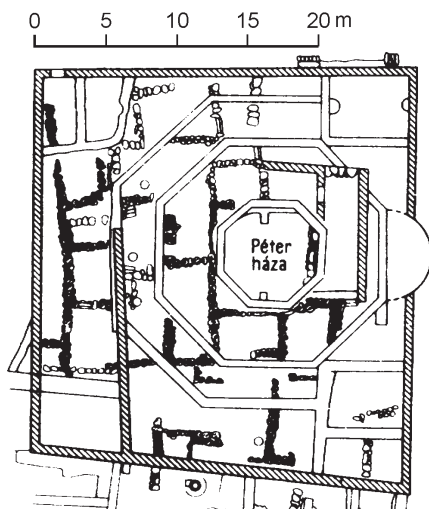
2. „Menjete el minden néphez...!”

A keresztények nem hallgathattak arról, amit láttak és hallottak. Küldetést kaptak Uruktól. Szent Máté evangéliumának végén ez áll: „Menjete el minden néphez és tegyete tanítványommá minden embert!” És aztán megígéri Jézus, hogy mindig válaszol az Isten közelsége utáni vágyukra. „Legyete biztosak benne, mindennap Veletek vagyok a világ végéig!” Az emberiség történetének új fázisa kezdődött el vele és ezzel a megbízatással.

Szeretnék most meghívni Önöket második lépésként egy második kalandra: Hogyan vitték el a tanítványok Isten új közelségének üzenetét a világba? Ismét öt felvonás következik.

1. felvonás: Péter háza

1921-ben ásatások folytak Kafarnaumban. Felfedeztek egy nyolcszöglet alaprajzú, 22,5 m átmérőjű, az V. században épült, mozaikokkal díszített bizánci bazilikát. 1968-ban tovább folytatták a feltárást, és a bizánci templom alatt 1,5 méterrel felfedeztek egy egyszerű, 6,5x7 m-es templomot a II. századból. Ezalatt még mélyebbről a felszínre kerültek egyszerű kis házak maradványai, a régi Kafarnaum házai, ahol Jézus la-

kott, prédikált és gyógyított. E házak közül kitűnik egy nagyobb ház, melynek kialakításából látszik, hogy itt istentiszteletet tartottak. Horgokat is találtak, ami mutatja, hogy eredetileg itt halászok laktak. Két helyen is Péter nevére bukkantak. Az ember rögtön arra gondol, hogy ez az a ház, ahol Jézus meggyógyította Péter anyósát.

Mi történt itt?

Péter háza lett a kafarnaumi zsidó keresztény közösség temploma. Erre a templomra épült a későbbi nagyobb templom. A ház, egy család háza lett a keresztény közösség alapköve.

2. felvonás: Az apostolok a feleségükkel együtt mentek a missziós utakra

Szent Pál az első korintusi levelét írja. Voltak ott néhányan, akik kétségbevonták apostoli szolgálatát. Pál ugyanis két szokatlan tulajdonsággal is rendelkezett: nőtlen volt, és mellékesen dolgozott is mint sátorkészítő, hogy fenntartsa magát. Az apostolok és a többi vándor misszionárius ezt másképp csinálta. Természetes volt, hogy a közösségek gondoskodtak róluk, és hogy az útra a feleségüket is magukkal vitték. Szent Pál felteszi a költői kérdést: „Nekünk nincs jogunk egy hívő asszonyt magunkkal vinni, mint ahogy teszik a többi apostolok és az Úr testvérei és Kéfás is? Kéfás-Pétert a végén kiemeli és néven nevezi. Ezzel is elismeri Szent Pál Péter elsőbbségét. Tehát úgy kell elképzelnünk, hogy Péter nem egyedül ment a missziós útjaira. A „hívő asszony” alatt nemcsak kereszténnyé lett nőket kell érteni, akik mint missziós munkatársak kísérik az apostolokat, hanem a feleségeket is. A szó szerinti fordítás így hangzik: „egy nővért mint asszonyt”. A „nővér” alatt egy „nővért az Úrban”, egy keresztény nőt kell érteni. A hozzátett „mint asszonyt” kifejezés fölösleges lenne, ha az alatt nem a feleséget értették volna. A bibliai szövegkutatás ma egyetért abban, hogy Péter a feleségével együtt, mint missziós házaspár utazott. A cölibátusban élő Szent Pál előtt világos volt, hogy az apostol házaspárok kettesben nem egyszerűen csak a maguk örömeire gondolnak, hanem küldetésük van.

3. felvonás: Priszka és Aquila házanépe

Korintus. Priszka és Aquila, egy zsidó házaspár, akik Rómába költöztek és ott lettek kereszténnyé. Amikor Claudius császár 49-ben kiűzette a zsidókat Rómából, a házaspár Korintusba ment. Aquila sátorkészítő és bőráru műhelyt nyitott. Pálnak kapóra jönnek, mert 50-ben, amikor Korintusba jön, náluk lakik és dolgozik. Házukból bontakozik ki a korintusi misszió. Pál és

a házaspár körül egy közösség alakul ki, ezt jelenti a „házanépe” kifejezés. Amikor később Pál Efezusba költözik, Priszka és Aquila is vele mennek és ott is rögtön köréjük gyűlik egy „házanépe” közösség. Amikor Pál Efezusból 54 körül megírja első levelét a korintusiaknak, beleírja azt is, hogy mint régi ismerősök, Aquila és Priszka is köszönti őket:

„Aquila és Priszka és házanépe (ház-közössége) sok üdvözetet küld Nektek az Úrban.”

Ház-közösségről más helyen is szó van. Rómában Aquila és Priszka régi közössége mellett még legalább kettő másik is élt. És még más helyeken is említik.

A kereszténység első századaiban minden vidéken elszaporodtak a ház-közösségek, ahol csak meg tudta vetni a lábát a kereszténység. A hit hirdetésnek ezt a folyamatát egész Európán át végig lehet követni.

4. felvonás: A házasság szentsége

A ház-közösségek az ötödik századig léteztek. A konstantini fordulat után a kereszténység ugrásszerűen elterjedt. A tömegek megtérésével másfajta szervezeti formákra volt szükség. De az egyház felismerte, hogy a házasság és a család, mint az egyház legkisebb és alapvető sejtje, állandó jelentőséggel bír. Az évszázadok folyamán mind világosabbá vált: a házasság Isten szeretetének és közelségének a jele. A házasság egy jel az egyház számára is. Egyház kicsiben.

— A korai keresztény iratok szerint a keresztényeknek jóvá kellett hagyniuk a házasságukat a püspökkel (IgnPol 5,2 +113).

— Szent Ambrus (IV. század) konkrét utasításokat ad a házasságkötéshez.

— Nagy Károly 802-ben elrendeli, hogy a pap áldja meg a házasulandókat.

— 1139-ben a 2. Lateráni zsinat először beszél a házasság „szentségi jellegéről”.

— 1184-ben a Veronai zsinat mondja először a házasságot szentségnek.

— 1274-től, a 2. Lyoni egyházgyűlés óta a házasság végérvényesen a hét szentség egyike.

Amikor az egyház arról beszél, hogy új gyermekei születnek, akkor ez a házasságban és a családban történik. A házasság nagy értéke egyre nyilvánvalóbb lesz.

5. felvonás: Ház-közösségek a kommunista uralom alatt

Érdekes dolog, hogy a keresztényüldözések idején az egyház a házakban és a családközösségekben tudott áttelelni. Így volt ez a közép- és kelet-európai országokban a kommunista uralom alatt. Vaclav Maly prágai segédpüspök mondja egy interjúban: A nyilvános közösségi életet főleg az államilag ellenőrzött istentiszteletre korlátozták. Olyan fontos dolgok, mint a katekézis és a hit hirdetése, csak kis csoportokban, titokban volt lehetséges. A családoknál miséztek, készítették elő a keresztelést és a bérnialást, itt folyt a vallásoktatás és tartottak előadásokat.

A második lépcső eredményei:

— A házak szentélyei nem mágikus jelek már, mint a régi kultúrákban. Jézus Krisztus személyében Isten közel van az emberekhez. Ott, ahol összegyűltek, köztetek vagyok.

— A keresztény házak a keresztény közösségek bölcsői. Az első közösségek között sok ház-közösség van.

— Ahol a keresztények ellenséges környezetben élnek, a ház-közösségek új jelentőséget kapnak.

— A feleségeikkel együtt evangelizáló apostolok prototípusai az apostoli házaspároknak. A Krisztusba vetett hit által a házasságuk új, apostoli irányultságot kapott.

— A házasságnak mint szentségnek a méltósága és folyton megmaradó egyházi jelentősége egyre nyilvánvalóbb lesz a történelem folyamán.

3. Tudatosul a házaspárok méltósága és küldetése

Ha a házasságnak és a családnak a kulturális és egyháztörténeti fejlődését nézzük, felvetődik a kérdés: Hogyan fog folytatódni ez az életforma és intézmény? Mi lesz belőle a harmadik évezredben? És természetesen: Mivel járulunk hozzá mi, mint Schönstatt-családmozgalom a fejlődés következő lépéséhez?

Egy alaptézist szeretnénk előrebocsátani:

A keresztény házasságok egyre jobban tudatára ébrednek méltóságuknak és küldetésüknek. Mindez egy olyan háttér előtt történik, ahol világméretben megkérdőjelezzük a házasságot mint életformát és intézményt.

A házasság mint életforma és intézmény egészen eddig az évszázadig sohasem vált komolyan kérdésessé. Kilépett ugyan — különösen a polgári házasság bevezetésével — az egyház hatásköréből. De a népesség széles rétegeiben valódi kétség afelől, hogy a házasság az embernek megfelelő és jövőképes életforma, csak évszázadunk második felében tűnt fel először.

Az évszázad ill. évezred végi állapotfelmérés szerint a fejlett társadalmak nagy részében kétségbe vonják a házasság egységét és felbonthatatlanságát. Az állam vezető politikusai tendenciát látnak a válások és újraházasodások egyre növekvő számában. Nem kevesen a házasságot és családot kifejezetten a kényszer és elnyomás utolsó intézményének tartják. A meg nem született élet soha nem volt ennyire kiszolgáltatott, mint ma. Ez a megítélési tendencia egyre jobban érvényesül a kelet-európai országokban is az élet-színvonal emelkedésével.

Kérdés: Mit akar Isten korunk ezen áramlataival és hangjaival? Fel tudjuk-e fedezni e folyamat mögött az Ő akaratát?

Válasz: Félreérthetetlen módon újra tudatosítani akarja a házasságot mint életformát. Fel akarja hívni a figyelmet nélkülözhetetlen és helyettesíthetetlen feladatára.

Szeretnénk meghívni Önöket ebben a harmadik részben újabb gondolati lépésekre. Szeretnénk kitapogatni, hová vezet az út. Eközben a múlt kulturális, teológiai és egyházi tudását is néhány vonallal vázolnunk kell. Természetesen nem tudunk minden perspektívát egyszerre átlátni. Példaként megnevezünk felvonásokat a családmozgalmunkból. Családmozgalmunk történelme belefut a 3. évezredforduló kulturális, társadalmi és egyházi fejlődésébe. Ebben fontos hozzájárulást látunk a problémához: Merre tart a házasság útja az új évezredben?

1. felvonás: Dachau, az alapítás

Dachau és a nemzetiszocialista rezsim minden koncentrációs tábora az emberi élet perverzítéséhez tartozik. Amit emberek egymással csak megtehetnek, itt olyan csúcspontját éri el, amit aligha lehet túlszárnyalni. Ezért nevezi Kentenich atya Dachaut az örültek, rabszolgák és halottak városának. Itt, ahol úgy tűnt, hogy az emberi kultúrának véglegesen vége van, alapította Kentenich atya a családmozgalmat. A csaknem láthatatlan vetőmag belekerült a földbe.

2. felvonás: Santa Maria, a „Tick-levél”

A II. világháború után kicsírázott a mag és kihajtott. Nos, milyen is lesz ez a családmozgalmak? Kentenich atya 1948-ban írja a családoknak, akik pünkösdkor a második családnapokra gyűltek össze. Ekkor kötöttek első alkalommal családok szeretetszövetséget.

„Aki ismeri a mai életet, aki látja azokat a borzalmas katasztrófákat, amely felé halad a világ és az Egyház, az mélyen meg van győződve arról, hogy az egész Schönstatt-család a feladatát sem egészében, sem részeiben nem oldhatja meg, ha minden ereje és lelke végső soron nem ömlik szent schönstatti család-szigetekbe, amelyek mindinkább egyesülnek egymással egy közös család-művé...

Vigyék magukkal a Szűzanya képét, és helyezték el a lakásuk díszhelyén. Így az kis szentéllyé válik, ahol a kegykép kegyelmet közöl, szent családbirodalmat hoz létre és szent családtagokat formál.”

Az asztal, ahol Kentenich atya a levelet írja, nem „zöld asztal”, ahol életidegen elképzelések születnek. Itt a csírázó életről, egy új előretörésről van szó.

3. felvonás: Milwaukee, háziszentélyek

Kentenich atya Milwaukee-ban mintegy a második száműzetését éli a koncentrációs tábor után. Lelkipásztorként családokkal dolgozik. 1960-ban néhány új család jön a hétfő esti előadásaira. A családok gondban vannak gyerekeik nevelése miatt és fellelkesíti őket, amit Kentenich atya a házasság és a család eszményéről mond. Meg akarják ezt valósítani a házukban. Megfogalmazznak egy kérést: Fel akarják ajánlani a házukat a Szűzanyának lakásul és kegyelmi trónul, hogy innen nevelhesse a Szűzanya őket és gyermekeiket. Kentenich atya ezt válaszolta: „Please do it! — Tessék, csinálják!” 1964. október 14-én szentelte fel az első háziszentélyt. A család egy imát fogalmazott erre az alkalomra. Kentenich atya szabadon imádkozott a padlón térdelve. Ha ezt a folyamatot messze a jövőbe tekintve kommentálni akarjuk, akkor így fogalmazhatunk:

— Ebben a kreatív, teremtő aktusban jelen van az emberiség tudása: amit az emberek hittek és reméltek, megelevenedik a házban.

— Amit az egyház és a közösségek hisznek és élnek, be kell ültetni a családba, az emberek szívébe.

— Kentenich atya mondja: „Mindaz, amit az alapításról és az alapító kegyelemről mintegy az Összentélyről és a helyi szentélyekről mondunk, minden részletig hajszálpontosan érvényes a háziszentélyeinkre is, főleg, ha egy „élő háziszentélyről” beszélhetünk.”

— A háziszentély tervét nem lehet csak emberi okossággal és szervezői tehetséggel elindítani. Jézus Krisztusnak, az ő Lelkének kell az emberek szívében működni. A Szűzanyával való szeretetszövetség mintegy a házakba

hozza Krisztust. Bebizonyosodott ez Schönstatt szentélyében. Ez válik a házakban valósággá. Házasság és család „élő szentéllyé” válnak, kicsi élő egyházzá.

1964 óta a családok neveket adnak a háziszentélyeiknek. A nevek az eszményt fejezik ki. Pl.: Tábor, hősiesség, Magnificat, Ita Pater, biztos kikötő, az Atya családja stb.

4. felvonás: Apostoli központ

Már Milwaukee-ban szó volt róla, hogy a háziszentélyeknek kisugárzásuk van a környezetükre. Ami a háziszentélyekben történik, az nemcsak a saját házasságért és családért van. Mivel mindannyian Krisztus egyetlen testében, az egyházban egymással kapcsolatban állunk, az egyik küldetése mindig mások számára szóló küldetés. Így a házak apostoli központokká válnak. A családok otthon tartják a csoportösszejevoeteleket. A családok beszélgetésre hívnak meg az otthonukba másokat. A háziszentélyben kezdődik vagy végződik az est. A többi család felfigyel rá, hogy ami ebben a háziszentélyben történik, mindannyiuk számára jelentőséggel bír. Krisztus testének láthatatlan hálózata láthatóvá válik a háziszentélyek csomópontjaiban.

5. felvonás: Hálózat

A hálózatnak a megtapasztalása oda vezet, hogy Németországban 1996-ban a Családok Szentélyében a 25. évfordulón a családok valóban hálókat akasztottak fel. Erre a hálóra tűzik rá a családok a háziszentélyeik kis képeit.

Lökésszerűen végigmegy ez a családmozgalmon. Egy új tudatállapot jön létre. A háziszentély nem néhány család jámbor szokása csak. 1948 látomása formát ölt: családszigetek nőnek össze, egyesülnek egy közös család-művé.

Mit hoz ez a harmadik lépés?

— Kantenich atya az életből, a rábízott konkrét házasságok és családok igényeiből olvasta ki, hogy mire van ma szüksége az egyháznak. Így egy olyan családmozgalmat alapított, amelynek középpontja mindig a háziszentély.

— Ez a háziszentély mint hely és életfolyamat példásan megfelel — tipikusan keresztény és egyházorientált módon — az Isten közelségére vágyódó embernek.

— A háziszentély tükrözi a házasság és a család életét. A nevelés és a személyiség alakításának a helye. A kimondottan apostoli küldetést érző házaspárok központja.

— A sok háziszentélynek hálózatba kapcsolása által az egyház mintegy az alapjából növekszik.

4. A jövőképünk

Miután végigmentünk a vallások és kultúrák történetén, az egyház történelmén és a schönstatti családmozgalom történelmén, szeretnénk bepillantani a jövőbe. Alapítónkkal együtt abból indulunk ki, hogy a „Gondviselésbe vetett hittel végzett, elmélyült történelemértelmezésből” jövőkép keletkezik, amelyben a Schönstatt-mozgalomnak általában és különösen is a családmozgalomnak fontos küldetése van. (Oktoberbrief 1949., 15. old.)

Ennek a jövőképeknek néhány vonását szeretnénk most felvázolni:

1. A háziszentélyek áramlata: pünkösdi vihar

A Szentlélek-évben tovább folytatja az egyház a felkészülést az ezredfordulóra. Ezért ebben az évben különös érdeklődéssel hallgatjuk Kentenich atya szavait, amelyekkel a háziszentélyt a cönakulumhoz, a házasság és a család pünkösdi terméhez hasonlítja. Milwaukee-ban mondta, hogy a háziszentélyek áramlata olyan, mint a pünkösdi vihar, amit Isten a mai korak akar ajándékozni.

Nagy szavak. Nagy ígélet. Nagy megbízatás.

Kétségtelenül sürgős szüksége van az egyháznak és a formálódó új Európának Isten Lelkére, hogy gondjait megoldja. Az a kérdés, hogy hova tud a Lélek leszállni, hol talál olyan embereket, akik készek arra, hogy teljesen kitegyék magukat működésének. Meggyőződésünk, hogy a kezdetben inkább csak ártalmatlanul és egyszerűen működő háziszentély-életfolyamat megadta nekünk, házaspároknak és családoknak a lehetőséget, hogy hatalmasan beleszóljunk a holnap egyházának és társadalmának kialakításába.

2. Háziszentély: hatásközpont

A háziszentélyben a házasság szentsége látható méltóságot kap. A háziszentélyben külsőleg láthatóvá válik, hogy mit akar a szentség láthatatlan kegyelme. A háziszentély mintegy külső oldala a házasság szentségének, úgy is mondhatnánk, a házasság szentélyének. A háziszentélyek egyéni kialakítása által világossá válik, hogy minden házasság és család az egyszerűség méltóságával rendelkezik; hogy minden házasság és család Isten egy eredeti képét hordozza. Ezt „házaseszménynek” nevezzük. Minél inkább törik magukat a házastársak ez után az Isten által ajándékozott kép után, és minél inkább engedik működni eközben Isten Lelkét, annál inkább a háziszentély a nevelés és személyiségformálás helyévé válik.

A házasság az egyház egyik szentsége, tehát nem zárul önmagába, nem elégszik meg önmagával, hanem az egészre, az egyházra, Jézus Krisztus közösségére irányul. Ez az irányultság teszi őt ház-egyházzá, kis egyházzá, az egyház élő sejtjévé. Úgy, ahogy minden sejtben benne van az egész test teljes kromoszóma-készlete, ugyanúgy jelen vannak a teljes egyház alapvonalai minden keresztény házasságban. Mivel pedig természete szerint az egyház missziós, apostoli egyház, ezért a háziszentélyt apostoli központnak is értelmeznünk kell. A házasságnak és a családnak nagy értéke van önmagában, és együttal feladata van az egész egyház számára.

3. Háziszentély: Schönstatt-központ

Az egyház titka, misztériuma a Szentlélek. Ez a Lélek élte az egyházat, hogy mint Krisztus teste növekedhessen. (Ef 4,16; Lumen Gentium 8) Schönstattban a szeretetszövetség eredeti módon bevezet bennünket az egyház titkába. A Szűzanyának benső kapcsolata, belső affinitása van a Szentlélekhez. Isten Lelke lejön rá és Isten Fia emberré lesz. Ha a szeretetszövetségben öhozzá tartozunk, akkor mélyen az egyház középpontjában, titkában találjuk magunkat. Tehát minél mélyebben engedjük, hogy „Schönstatt titka”, a szeretetszövetség megragadjon bennünket, annál intenzívebben tudunk az egyháznak szolgálni. Mindez sajátos módon érvényes a háziszentélyre, amit egy képben fejezhetünk ki: Ahogy a házainkon levő antennák felfogják a hullámokat, és erősítés után a tv-készülékeinkben képek válnak láthatóvá, ugyanúgy fogékonyak leszünk mi is a háziszentélyben a Szűzanyával Isten működésére a világunkban. A Schönstatt-központokban található mindig egy szentély és egy továbbképző ház. Ennek megfelelően a házaink és otthonaink az élet és a nevelés helyei, melynek a háziszentély a középpontja. Rajtunk múlik, hogy ezt az erőforrást kihasználjuk.

4. Háziszentély és a megújult keresztény kultúra

Ha a háziszentélyben valóban megvan ez az erő, akkor alapköve lehet a megújult európai keresztény kultúrának. A házasság és a család lelki valutáját akkor nem „euronak”, hanem háziszentélynek hívják. Ez az a kis pénzegység, ami sok másikkal együtt Európa tőkéjét jelenti, kegyelmi tőkéjét. Európa ilyen újraépítése akkor nem szomorkodást jelent a „régis szép idők” után, amikor állítólag minden még rendben volt. Hanem sokkal inkább a keresztény és egyházi hagyományból kiinduló, kreatív szembefordulás a jövővel.

5. Újfajta lelkipásztorkodás

Sok európai országban egyre világosabban érezhető a paphiány. Bizonyos időeltolódással ez minden európai országban megmutatkozik. Például a francia Besancon-i püspökség az egyházmegyei szinten megszüntette plébániáinak egyharmadát. A következő évtizedekben Németországban is nagyobb lelkipásztori egységek lesznek, amelyeknek meg kell elégedniük kevesebb lelkipásztorral. Többnyire ezt a helyzetet összeomlásként értékelik és magyarázzák. De mégis ezt a kérdést pozitívan kell és lehet is feltenni: Mit tervez Isten az egyházzal ebben a helyzetben? Egyik válasz biztosan az lehet: Az egyre jobban szekularizált és pluralista társadalomban jobban tudatosulnia kell a család mint ház-egyház jelentőségének. Az ezredforduló után az egyház lényegében, hogy úgy mondjam, két lábon fog állni: a közösségeken és a családokon. Mindkettő kölcsönösen egymásra irányul és egymásra van utalva. A közösség lelkipásztorai a papok és a megbízott világiak. A család lelkipásztorai a házastársak. Mindenkinek együtt kell működni és egymásra építve dolgozni. A közösségi lelkipásztor dolga Isten igéjének hivatalos hirdetése és a szentségek kiszolgáltatása a világban élő keresztények megerősítésére. A családok szocializáló erejükkel, az értékközvetítés, a nevelés és az apostolkodásuk által az alap felől építik a közösséget.

Mit jelent ez nekünk itt és most? A háziszentélyeinkben levő étellel, a háziszentélyek hálózatos összekapcsolódásával a holnap egyházát építjük. Ha relatív kicsi és szerény kezdetnek is tűnik ma az Európában létező néhány ezer háziszentély, mégis lényeges lelki hozzájárulást jelent a harmadik évezred keresztény kultúrájához.

Mit ad Európának a háziszentély?

Beller Tilmann atya

Megállapíthatjuk, hogy ennek az Európánknak már nincs sok köze a 200 évvel ezelőtti Európához. Már nem lovaskocsival jöttünk és nem is gyalog. Akkoriban egy levél innen Kalinyingrádba nagyon lassan ért csak oda. És most egy fax csak másodpercekig tart.

A gazdagoknak akkor sok földjük volt. Másképp nem volt gazdag. Ma van földnélküli gazdagság. Ennek a mai Európánknak nem sok közös vonása van a régi Európával. Ezért nem csodálkozunk, hogy az akkori kereszt-

tény körülmények mára eltűntek. Az úrnapi körmenet, a lovaskocsi, az eke a mögötte ballagó paraszttal, a favágók fejszéje és a régi Mária-kép mind eltűntek. Viszontlátásra, good bye öreg Európa!

Elkezdhetünk most emiatt szomorkodni, vagy elkezdhetjük keresni: Mit mond ezzel nekünk Isten? Itt volt régen a keresztény Európa. Mi volt akkor keresztény? Ez érdekes. Nem a föld volt keresztény, mert szenteltvízzel meglocsolták, hanem az élet volt keresztény. A paraszt felnézett a munkájából, és a Szűzanya képét látta. És az volt az érzése, hogy a Szűzanya nézi őt. Amikor a mezőről hazament a falujába, a falu közepén ott volt a templom, Isten háza, és a templom közelében a temető, a templomkert, és tudta: ott van a nagyapám. Aztán amikor otthon belépett a szobába — most ez egy orosz paraszt —, először az ikont, az Istenanya képét köszöntötte, csak utána a többieket. Mi keresztény a keresztény Európában? A hétköznapi életnek Istenhez, az istenihez való kapcsolása. Ezt jelenti a keresztény Európa.

Ma egész tömeg új életfolyamatunk van, ami korábban nem volt.

Például a Kongresszusunk számára a tőke nagyon fontos dolog. Hedithe nővér szerzett tőkét, kb. 20.000 márkát. E nélkül a 20.000 márka nélkül nem lennének itt. Ez az új Európa, azaz tőke.

Néhány napja tanúja voltam egy fiatalember és egy menedzser beszélgetésének. A fiatalember varázsló, mágus volt, és volt egy víziója. Szeretett volna ő is olyan híres lenni, mint David Copperfield. A menedzser így szólt: David Copperfieldnek nemsokára lesz Münchenben egy nagy show-ja, ehhez 10 millió márkára van szüksége. Enélkül nem megy. Mivel a bankok ismerik David Copperfieldet, adnak neki pénzt. Megcsinálja a műsort, sikere lesz és az ügy rendben van.

1. A modern élet alapja a tőke

Aki üzletet akar nyitni, tőkére van szüksége. Aki kiképzést akar, tőkére van szüksége. Ha valaki Önök közül így szól: szeretnék két éven át egy egészen sajátos kiképzésben részt venni, akkor ezt valakinek fizetni kell. Az új Európa a tőke Európája. És ez a belső érzés, hogy létezik egy olyan erő, mely hordoz engem, és ami sokmindent lehetővé tesz, egy teljesen új életérzés. Ilyen korábban nem volt. De ez az életérzés még nincs megkeresztelve. Az az érzés, hogy ember és tőke összetartoznak, még nem keresztény. Nem mondhatom azt, hogy már nem keresztény. Ez sohasem volt keresztény.

2. Információáradat Európában

Régebben a vasárnapi prédikáció volt az a pillanat, ahol valami újat hallhatott az ember. Aki ma egy este négy óra hosszat nézi a televíziót, több információhoz jut, mint egy ember a középkorban egy egész év alatt. Aki két órát sétál egy nagyváros belvárosában, ezer reklámimpulzus éri. Ez egészen új világ. És az információnak ez a világa oda hat, hogy egy egészen új ember jön létre. Ez egy olyan ember, aki állandóan, állandóan, állandóan új információkat fogad be. Ennek az embernek nincs még keresztény arculata.

Amikor Xavéri Szent Ferenc Indiában beszélni akart nagy atyjával, Szent Ignáccal, levelet írt neki. Másfél év múlva megérkezett Szent Ignác válasza, amit térden állva olvasott el. Egy ilyen sebességű információáramlás mellett sohasem jöttünk volna mi itt össze. De a leveleinket sem olvasuk térden állva.

3. Kommunikáció

Valaki Santiago de Chilében volt, én pedig Németországban. Egész gyorsan meg akartam tőle tudni valamit. Felhívtam, ott volt a telefon közepében, válaszolt nekem, és én így folytathattam a munkámat. Megállás nélkül, villámgyorsan kommunikálni tudunk emberekkel. Ez egy új ember, aki egész gyorsan kommunikál.

Mit jelent ez a keresztény ember számára? Korábban kevés információ létezett, és akkor elég volt, ha Istentől is kevés információnk volt. Elég volt a vasárnapi prédikáció. A prédikációt ma egy nap múlva elfelejtjük, mert olyan nagyon sok új információ van. A kommunikáció korábban nagyon ritka és mély volt. Ismerték egymást az emberek. És ezért nem tudtak egymásnak mindig valami újat mondani. Együtt éltek. Ma a kommunikáció egy szünet nélkül végbemenő folyamat. Egy egészen másfajta kapcsolat az emberek között.

4. Fogyasztás

Más a viszonyunk a dolgok használatához. Talán emlékszünk még, régebben a kertben salátát vagy retket ültettünk. Vagy volt a kertben egy almafa. Sokáig figyeltük a salátát, és szép volt, ahogy növekedett. És aztán az asztalra került. Ma megvesszük a dolgokat, használjuk és eldobjuk, és újra megvesszük és megint eldobjuk. Úgy mondják: fogyasztói társadalomban élünk. És a fogyasztóknak egészen más a viszonya a használati tárgyakhoz, mint a régieknek. Ez egy új világ.

Íme az új Európa négy ismertetőjegye. Az információk, a kommunikáció, a tőke és a fogyasztás országa, világa. Ebben az új Európában egy új ember él, és ez az új ember még soha sem volt keresztény. Európa nem, „már nem” keresztény, ez az új Európa még soha sem volt keresztény. Mit csinált Kentenich atya Schönstattban? Utat talált arra, hogyan lehet ez az Európa, az új európai ember kereszténnyé.

Megváltozik az egyház arca. És Kentenich atya egy egészen új típusú keresztényt formált ki. Ez az a keresztény embertípus, aki minden mennyiségű *információt* feldolgoz. Hogy néz ez ki? Azt mondja Kentenich atya, hogy minden esemény mögött ott áll az én Istenem és szól hozzám. Hetente nemcsak egy prédikációt hallunk, hanem naponta tizet. Minden, amit átélek: a barátom, a társam, egy jó szó, egy támadás, a szenvedés, egy feladat, mindez mintegy Isten kezének érintése. Isten áll mögötte, és megérint. És most mit tehetek? Ezt felfedezhetem. Ezt nevezzük a Gondviselésbe vetett gyakorlati hitnek. Ez egy más típusú keresztény. Ez a keresztény típus nem kevés számú igazságból él — heti egy prédikáció —, hanem ez a keresztény naponta tízszer vagy még többször érzi Isten érintését.

És akkor beszélgetni kezd Istenével: „A, úgy, Te vagy az!?” És egy állandó *kommunikáció* jön létre. Számunkra az Isten jelenlétében való élet, nem majd a végén jön, hanem ezzel kezdjük. Állandóan kommunikálunk. Felfedezem Istent a házastársam mögött, egy konyhai probléma mögött, a főnököm mögött. És szeretettel beszélek vele, kommunikálok.

Gyakran mondja Isten, hogy szüksége van rám. Ezért mondja Kentenich atya: kis áldozatot ajándékozunk Istennek a kegyelmi tőkébe. Abból élünk, hogy egyik a másikért áldozatot hoz. Egyik hordozza a másikat, egyik áldozatot hoz a másikért, és akkor az Istennel való kommunikációból egymás közötti kommunikáció lesz. De nemcsak a jó szavak kommunikációja, hanem az élet-hatalom és az életerő közlése is. Azt mondom a másoknak: hordozlak Téged.

Egy egész megszokott schönstatti zárandoklaton történt. A zárandokok kis cédulákra felírták az imaszándékaikat. A zárandokút elején mindezt felolvasták és minden jelenlevő magában mondta: „Istenem, Neked ajándékozom az áldozataimat és az imámat a többiekért.” Érzik, ez a kegyelmi tőke?! A kegyelmi tőke az emberek szeretetének egyesülése. Ez az a tőke, amiből élünk. Ennek van egy lélektani összetevője is. Ezért oly szép a Kongresszuson. Mindenki érzi a másik jóakarátát. Érezzük, hogy a többiek hordoznak és érezzük, hogy mi is hordozzuk a többieket.

Tehát az Isten jelenlétében való élet: Istent gyakran, gyakran, gyakran felfedezzük a dolgok mögött; szeretettel beszélünk Vele; egy kis áldozatot hozunk a kegyelmi tőkébe és aztán élvezzük, ami jön. A schönstattiak élvezik az életet. Kentenich atya erre egy saját kifejezést használ: ‘kóstolni’. Úgy kóstolgatjuk a Jóisten ajándékát, ahogy az ember a nyelvével és az ínyével kóstol: ‘aahhhh’!

Képzelnének el egy ilyen típust a televízióban. Nincs autó, nincs sör, csak ez a típus látható, ahogy így csinál: ‘aahhh’! És akkor egy hang mondja: „Természetesen egy schönstatti!” Ez nem reklámfogás. Csak komolyan veszem, amit Kentenich atya mond: kóstolgassuk, amit átéltünk. És ezt így kell csinálni: ‘aahhh’! Ez fontos. Ez a jövő európai embere. Létezik egy ilyen újfajta *fogyasztás*. Nem a pillanat fogyasztása, hanem a nyugalomban való fogyasztás.

Egy ilyen életfolyamatnak térségre, légkörre van szüksége. Hajszolódva ez nem lehetséges. Ez csak akkor megy, ha megkapjuk a lélek összeszedettségének egészen sajátos kegyelmét. Akkor megy. Akkor lehetséges, ha megkapjuk a Lélek sajátos adományát: a szív szentélyében való elidőzést. Ezt kívánjuk magunknak, de ez elég.

Szükségünk van ehhez atmoszférára, de miféle atmoszférára? Egy térség, mely körülvesz bennünket; egy ház, amelyben élünk. Itt otthon vagyok. Itt van a Szűzanya. Ha egy szerető asszony jelen van, akkor a térség körülötte melegebb, telítettebb.

Így van ez annál a térségnél is, amit háziszentélynek nevezünk.

Amikor hazatérünk a Szűzanyához, így szól hozzánk: Gyere, ülj le! És mi odaülünk hozzá és mondjuk: Most itt otthon vagyok Tenálad, otthon vagyunk Tenálad. Ha öt gyerekünk van, akkor ez másképp néz ki. Akkor este ül oda a férj a feleségével a háziszentélybe és mondja: Most itt vagyunk Tenálad! Fontos ez a folyamat. Odamegyünk, leülünk, kipihenjük magunkat és akkor először a Szűzanya megkérdezi: „Mi volt ma? Mi történt Vele? Mesélj!” És akkor elmesélem neki, hogy mi történt velem ma. (Címszó: *információ*.) Vele együtt mindent újra megszemlélek, amit ma átéltem. És akkor felfedezem — mert a Szentlélek vezet engem —, felfedezem a dolgok mögött Istenemet. „A, vagy úgy, Te vagy az!?” És így a napot még egyszer egészen új szemmel élem át. Talán még messzebbre is visszaemlékezem, egészen messze a gyermekkoromba: Á, akkor is valami hasonló történt, és felfedezem Istenemet, Atyámat e dolog mögött. Az információtömeg Istentől jövő üzenettömeggé változik. Az ifjúság ezt hírháttérnek nevezi. Így ne-

vezik a tv-ben a hírmagyarázó műsort. Ha együtt vagyok a társammal, nem kell sokat beszélni. Talán csak annyit mondok: ezt és ezt éltem ma át. Ha ezeket a társammal együtt megszemlélem, könnyebb úgy érezni, hogy Isten végignézi velem együtt a napomat.

Ekkor beszélek Istennel a történekről, és szeretettel beszélek vele. (Címszó: *kommunikáció.*)

És ajándékozok egy áldozatot a Szűzanyának. (Címszó: *tőke.*)

(Címszó: *fogyasztás.*) Elidőzök a háziszentélyben, és hagyom magam elkényeztetni. A három zárándokkegyelemről van itt szó. A három zárándokkegyelemnek egészen sajátos karakterisztikája van. Milyen ez a karakterisztika? Otthon érezzük magunkat Istennél. Ez akkor is lehetséges, ha nagyon nehéz, ha szenved a lélek. Kentenich atya azt mondja, hogy így az isteni mosolygás és az emberi sírás gyermekei leszünk. Kis Szent Teréz ezt így fejezi ki: „*Akit szeretek, órá sugározzon mosolyom akkor is, ha elrejtőzik előlem, hogy próbára tegyen!*” Majd hozzáteszi: „*Így mindig az égben élek.*”

Kentenich atya tehát a háziszentélyben egy utat talált, amelyen az információtömeg embere olyan emberré válik, akit gyakran, gyakran, gyakran megérint Isten. És ha gyakoroljuk, hogy ezt esténként utólag kóstolgatjuk, akkor majd napközben is menni fog. Akkor majd észrevesszük és röviden csak ennyit mondunk: „A, úgy, Te vagy az!” De aztán már megy is tovább a munka.

Gyakran szívesen kérdezzük: A háziszentély valóban az életszentség egy útja? Vagy csak egy módszer, amellyel a derék világiak egy kicsit keresztény módon élhetnek? Egyébként az életszentségre csak a házasságról való nagy lemondás útján juthatunk?

Az életszentség útja ott van, ahol részt veszünk Krisztus halálában és feltámadásában. Vagyis ez az életünk értelme: részt venni Krisztus haláltusájában, hogy a feltámadásában is részt vegyünk. Nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Megvalósul ez a háziszentélyünkben? Létezik itt vértanúság?...

Aki házasságban él, annak nem kell a római cirkusz oroszlánjaira gondolnia. Annak van egy saját oroszlánja odahaza. Nem kell arról gondolkoznia, hogy a római vértanúkat karddal ölték meg, úgy ahogy Szent Bonifácot is, akinek ma van az ünnepe. Egy csatabárddal vágták le, és megvan az a Biblia is, amit védekezőn maga fölé tartott. Ezen a könyvön látható a vad germánok csatabárdjának a nyoma.

A mi vértanúságunk nem a kard vértanúsága, hanem a tűszúrások vértanúsága. És ez szép. Vagyis felfedezem Istent a házastársam mögött, aki most éppen fájdalmat okoz nekem, a gyerek mögött, aki terhet rak rám, aki az idegeimre megy. És mit mond Isten? „Nevelni szeretnék!” Felfedezem a Szűzanyát a háziszentélyben. És ő mit mond? „Add nekem ezt a kegyelmi tőkébe! Szükségem van a szeretetedre a testvéreid számára.” Korunkban sok helyen belenyúl a világba a Szűzanya és megajándékozza az embereket. Szívesen csinálja ezt. Ő egy anya. De a Schönstatti Kegyelmi Anya jön és így szól: „Ajándékozd ezt nekem mint áldozatot a kegyelmi tőkébe!” Ha nem akarnak áldozatokat adni a kegyelmi tőkébe, akkor keressenek egy másik Szűzanyát, akinek mondhatják: „Légy mindig kedves hozzám!” De ha a Schönstatti Kegyelmi Anya képét tették ki a háziszentélyükbe, akkor ő azt kérdezi: „Mit kapok Tőled?” És akkor Ön, mint férj azt mondja: „Minden nap akarok egy jó szót mondani a feleségemnek.” A Schönstatti Kegyelmi Anya egyre nagyobb szeretetre nevel minket. És a feleséghez így szól: „Ha túl későn jön haza, akkor egészen kedvesek leszünk hozzá!”

Mi történik ebben a pillanatban? Most nagyon komolyan beszélek. Ha egymásért szeretetből áldozatot ajándékozunk a Szűzanyának a háziszentélyünk kegyelmi tőkéjébe, akkor közöttünk Krisztus újra megszületik. Akkor résztveszünk Krisztus haláltusájában. Nem mi élünk, hanem Krisztus él közöttünk. Erre gondolt atyánk, amikor így szólt a Szűzanyához, a Mennyei Atyához: „Köszönjük..., hogy Schönstattot kiválasztottad, hogy ott Krisztus újra megszülessen.”

Ilyen messze vezet a tőke kérdése. De érvényes ez az információk befogadására is. Nagyon szép, ha beülünk a háziszentélybe és együtt keressük: Hol szólított meg bennünket Isten? És nagyon szép, ha ezt a megszólítotttságot kóstolgatjuk...

Például: Azt mondjuk tehát, „ma jó volt a cégnél a munka”. Ezt a férj mondja egészen nyugodtan. Most minden különösebb magyarázat nélkül meglátjuk Istent emögött. Megérint bennünket. Ezt nem szükséges mindig kifejezetten kimondani. Talán csak annyit mondunk: „Ez jó volt!” De mindketten tudjuk, hogy ez mit jelent: „Velünk vagy!” És most még egy kis csend, és mindketten átéljük, hogy a Jóisten megérint minket. Megkóstoljuk ezt. Ezt az ínyével és a nyelvével csinálja az ember. Kóstolgatjuk, elidőzünk benne. Vagy beszélünk Istenünkkel. Itt van a panasz-ima, vagy a köszönet-ima, a gond-ima, az imádás-ima... Nagyon sokunknak van olyan mély Isten-megtapasztalása, hogy csak egyszerűen imádni szeretné őt, és azt mondjuk:

„Csodálatos vagy, Istenem!” És elidőzünk Nála, mert olyan csodálatos. Mindenről beszélünk Vele. Elidőzünk Nála és mindenünket Neki ajándékozzuk.

És így az egyház új jelleget kap. Ha Isten megérint bennünket, akkor nem zárkozhatunk be, ez egyáltalán nem megy akkor. Akit Isten szeret, aki érzi ezt az isteni szeretetet, szeretné továbbadni. És ha ezt még nem szeretné továbbadni, akkor majd megtanulja.

Ott van Mária és Márta története. Most elmondom, hogyan magyarázza ezt a részt Eckhart mester és Kentenich atya: Természetes, hogy Márta útja a helyes. Ezt tudja Jézus és tudja Márta is. De Márta elfelejtett valamit. És ezért mondja Jézus: Márta, Márta hagyd csak a kis Máriát nálam ülni. Majd ő is megtanulja. Mi ketten tudjuk az utat: *contemplata aliis tradere* — ahogy a domonkosok mondják. Vagyis amit a szemlélődésben megkapunk, másoknak továbbadjuk. Mindazt, amit az imában, az Istennel való szeretetkapcsolatban befogadunk, tovább kell adnunk. Ezt tanulja most Mária, de ezért is szabad neki nálam maradnia. Szép, ugye?

Kentenich atyának nyilvánvalóan szimpatikus Eckhart mester ill. egyáltalán a domonkosok tanítása és gyakorlata. Aquinói Szent Tamás után ő is mondja, hogy a legjobb út nem az aktivitás és nem is az elidőzés, hanem a kettő együtt. *Amit a szeretetben kapunk, továbbadjuk.* És ezt csináljuk a kegyelmi tőkénkkel. Nézzék, ezért kap az ember egyes jó schönstattiaktól ilyen csekk-kártyát. Azt mondjuk a többieknek: hordozunk benneteket. Nemcsak egyedül magunknak élünk. Így épül fel újra az Úr misztikus teste, az egyház alulról kiindulva. Nem fölülről a struktúrák által, hanem alulról. Azzal szemben tehát, amit Szent Pál mond: „Mondhatja a kéz a szemnek, hogy nincs rád szükségem?”, az ellenkező irányba indulunk. Nálunk így szól az egyik a másikhoz: „Igénybe vehetsz Isten előtt. Hivatkozhatok rád Isten előtt.” Ez nagyon konkrét és gyakorlatias dolog. Nem csak úgy általában csinálunk valamit, tehát nem csak úgy általában ajánljuk fel áldozatainkat a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe a világegyházért. Természetesen ezt is, de ezt egészen konkrétan tesszük.

Itt van egy orosz házaspár. Másképp mennek haza, mint ahogy idejöttek. És a skóttjaink is másképp mennek haza, mint ahogy idejöttek. Tudják, hogy egész Európában szükség van rájuk. És a csehek, akik azt mondják: Mi mindig is Európa szíve voltunk. És erre mondják a magyarok: „Majd elválílik!” Vagyis bizonyos nagylelkűség van az Úr misztikus testén belül, az egyházon belül, és ebből új atmoszféra ered, új „lifestyl”, új stílusú élet.

Amikor ma a „lifestyl” szót használjuk, akkor ezalatt azt a módot értjük, ahogy a szükségleteinket kezeljük. Csakhogy, tudják, egyetlen „lifestyl-specialista” sem tudja, hogy mit csináljon a fejfájással vagy a nevetlen gyerekekkel. A bölcsességük csak az Aspirinig, a válásig, a lármázásig vagy a közömbösségig terjed. Nálunk a nehézségek mindig a nagyobb szeretetben végződnek. Azt mondjuk: Szűzanya, Neked ajándékozom ezt a kegyelmi tőkébe. Így a házaknak egy hálózata jön létre, akik a szeretetben egymással kapcsolatban állnak. Ez a hálózat lelkesítően hat majd másokra. És mindezt állandóan a Szentlélek vezeti a Gondviselésbe vetett hit által.

Még egy módszertani megjegyzés a kapcsolódó munkacsoportok számára.

Isten ott szólít meg minket a legerősebben, ahol bensőleg az öröm rezdülését érezzük. Ez a schönstatti módszer. Vagyis, ha elmegyek sétálni, és látok egy növényt, amelyik szépnek tűnik, akkor egyszerűen megállok és kicsit jobban megnézem. Tudományosan szólva itt a *szubjektív érdeklődésperspektíva* törvényéről van szó. Nálunk így hallgatják az előadásokat is. Azt keresve, hogy mi érint meg engem.

Ezt kettesben is lehet csinálni. Együtt olvasunk egy könyvet. Az asszony piros ceruzával, a férfi feketével megjelöl bizonyos részeket. És így a házastársam láthatja, hogy mi érintett meg engem. Megosztjuk ezt egymással. Akkor megtudok valamit a társam szívééről. Ez nagyon szép. Tehát ezért javasoljuk, hogy képezzenek most munkacsoportokat. Először beszéljenek a házastársukkal: Mi érintett meg? És mint házaspár, cseréljék ki a tapasztalataikat. Aztán fontolják meg: Mit mondunk el ebből együtt a nagy körben? Cseréljenek tapasztalatokat: Mi érintett meg? Néha valami olyasmi, amit az előadó egyáltalán nem is mondott. A Lélek ott fúj, ahol akar.

A második kérdés, ha még van idő: Egész gyakorlatiasan mit tehetünk? Ne így mondják rögtön, hogy: Mit kell tennünk? Mert akkor elveszítik a bátorságot. Csak azt mondják, hogy: Mit tehetünk? És kérem, ne mondjanak a nagy körben soha semmi olyat, ami a társukat megsérthetné. Ez egy kis bevezetés volt a munkacsoportokhoz.

Kisdedével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Amen.

* * *

A házak hálózata Európa megújulásának útja

Haslinger, Hans és Inge, Ausztria

Mélyen tisztelet Püspök Úr!

Kedves Nővérek és Atyák!

Kedves Családok a Szűzanya hálózatában!

És Kedves Szűzanya, aki nemcsak a háziszentélyeinkben vagy velünk, hanem itt laksz az emberek szívében is!

Beszámolónk az ausztriai tapasztalatokat foglalja össze.

- Tapasztalataink a háziszentélyekkel
- Tapasztalataink: családként hogyan tudunk hatást elérni

Eközben a növekedés különböző lépéseit lehet megfigyelni:

1. lépés: A háziszentélyünk a keresztény élet szigetét hozza létre

„1914. október 18-a itt” — Ez áll a vendégkönyvünkben, jöllehet 1990. március 14-e volt. Felszentelték a háziszentélyünket. A családuink akkor igazán ünnepeit. Ez ott a számunkra egy hosszú út csúcspontja volt.

Mert a háziszentéllyel kapcsolatos egészen személyes történelmünk kezdetén ott állt egy mondat: *„Nem, egy ilyen egyszerű képet nem akaszthatunk fel az otthonunk közepén. Ez nem lenne jó szolgálatot Schönstattnak. Az ismerőseinknek és barátainknak nem tetszene.”*

Mégis másképp lett. Akkor még nem tudtuk igazán felmérni, hogy egyúttal útnak indultunk a Szűzanyával együtt egy közös és feletőbb izgalmas úton. Elég volt az a tudat, hogy a Szűzanya a házunkba jön és máról kezdve kísér bennünket az úton. A hitéletünk ezzel egy helyi központot kapott. Impulzusok értek bennünket. Különböféle előadások, családhetek, tapasztalatcserék más családokkal stb. arra ösztönöztek minket, hogy megtaláljuk a saját utunkat, hogy megtaláljuk, hogyan élhetünk ma keresztény családi életet, hogyan válhatunk keresztény házzá.

Sok családnál megfigyeltük, hogy minden ház eredeti karizmával rendelkezik. Jöllehet mindenütt találunk közös dolgokat is, de mégis minden házban egészen sajátos atmoszféra van. Aszerint, hogy mi különösen fontos a házaspárnak, mi az ő erősségük, milyen „lifestyl” a sajátjuk.

Pl.: Ismerünk egy családot, akiknél a kert egy gyerekparadicsom. A szomszédság összes gyereke idejár játszani. Mellesleg a szülők között is létrejönnek beszélgetések. Ez egy igazi „kerítés-apostolkodás”.

Egy másik családnál mindig lakik még valaki: egy bajba jutott ember, egy gyermek a szomszédságból, egy lábadozó beteg ismerős... Ez egy szociális ház.

Megfigyelhető, hogy évek alatt valami növekedett, fejlődött. Ha aztán felfedezzük a házunk nevét, a ház-aszményünket, akkor felerősíthetjük fáradozásainkat, hogy ebbe az eredeti irányba növekedjünk.

2. lépés: Háziszentélyünk az erő helye, ahol másokat hordozunk

Szinte magától kifejlik, hogy ne maradjunk egyedül a házunkban. A környezetünkben érzik az emberek, hogy a birtokunkban van egy erőforrás, ami által könnyebben boldogulunk az élettel, a problémákkal és nehézségekkel, amelyek természetesen nálunk is éppen úgy megtalálhatók.

Pl.: Három éve váratlanul meghalt édesanyám. Akkoriban meglátogatott bennünket egy fiatal házaspár. Mialatt asztalt terítettem, a férj a következő kérdéssel lepott meg: „Őszintén szólva el kellett jönnöm, hogy megnézzem, hogyan lehetséges az, hogy valaki nem esik kétségbe, ha meghal az édesanyja.”

A hozzánk látogató emberek elmondják gondjaikat, bajaikat:

— Egy asszony vágya: Bárcsak a férjem többet törődne a gyerekekkel!

— Egy másiknak a gondja: Az én nagy gyeregem mostanában tényleg egészen lehetetlenül viselkedik. Mindig mindent jobban tud...

— Egy házaspár panasolta: Mit csináljunk a nagymamával? Állandóan beleavatkozik a gyerekek nevelésébe!

— Egyedülálló kolléganőnk kétségbeesve panasolta: Az édesanyánk halálos beteg. Ha meghal, senkim sem lesz többé!

A schönstatti rendezvények indításai vagy a családcsoporthoz kicserélt tapasztalatok és megfigyelések továbbadásával gyakran segíteni tudunk a rászorulóknak.

Néha azonban megakadunk és csak a meghallgatás, elfogadás és mindekelőtt az ima és a „korsóba” gyűjtött hozzájárulás segít. A korsó az oszt-rák háziszentélyek tipikus tartozéka. Számunkra a kegyelmi tőkéhez való kis hozzájárulások szimbóluma lett: kis áldozatok, amelyeket a Szűzanyának ajándékozunk, hogy segítsen gondban levő (lelki) gyermekeinken.

Azt is tapasztaltuk, hogy csaknem hitetlen emberek jöttek és kérték: „*Imádkoznátok értem?*” Egyszerűen, mert érezték az erőt, amiből a schönstattiak élnek.

Amikor barátaink kislányánál halálos vesedaganatot fedeztek fel, különösen is éreztük tehetetlenségünket. Ezen nem tudtunk változtatni. Akkor egész világosan átéltük, hogy gyakran az egyetlen út Máriával együtt a kereszt alá menni. Eközben számunkra a háziszentély nagy erőforrást jelentett. Ezek a szülők később gyakran mesélték: ha nehéz is volt ez az idő, éreztük, hogy a többiek az imában hordoznak bennünket és új erőt kaptunk. Nem tudjuk, hogyan tudtuk volna másként végigcsinálni. Fél évvel később ők is háziszentélyt szenteltek. Meggyőzte őket a másoknál átélt jó tapasztalat.

„A család olyan mint egy tető a lélek fölött” — fogalmazta meg valaki találóan. A háziszentély által erőt kapunk, hogy a tetőnket kiszélesítsük. Másokért vagyunk és segítünk a terhüket hordozni: egy beszélgetés, az imánk és áldozatok által. Némelyek állandó „lakóink” lesznek, mások csak rövid ideig vannak nálunk. Egy fénykép, egy cetli a háziszentélyben rájuk emlékeztet. A Szűzanyára vetett pillantás pedig mindig újra arra indít bennünket, hogy komolyan vegyük keresztény mivoltunkat és legyünk jelen mások számára.

3. lépés: Házunk apostoli központ

Aki többször megélte, hogy mások kíváncsian kérdezősködnek a forrása után, bátorságot kap, hogy meghívjon más házaspárokat egy esti beszélgetésre. Ezt nevezik nálunk „*házibeszélgetésnek*”. A nappaljuk méretének megfelelően meghívunk tehát néhány házaspárt, és hozzá még egy előadó-házaspárt is, hogy egy meghatározott témáról beszéljenek.

Ilyen témák lehetnek pl.:

- Te látsz valamit, amit én nem látok! — azaz a női és férfi gondolkodásmód kiegészíti egymást (nemcsak félreértésekhez vezet);
- Mi ketten, mint házaspár, egy „team” vagyunk;
- Egy fedél alatt öreg és fiatal;
- Serdülőkor, amikor a szülők nehezzé válnak;
- Időt szakítani magamnak, neked, magunknak stb.

Az előadás után beszélgetés következik a hallottakról és a saját tapasztalatokról. Az este egy jóhangulatú együttlétben végződik. Nagyon gyakran ilyesmi visszajelzés jön: „Igen, éppen így van nálunk is. Ez direkt az életből jött, oly gyakorlatias és életközeli. Szívesen jövünk máskor is!”

A családképzésnek ezt a házi formáját olyanok is elfogadják, akik nem mennek el a plébániára vagy lelkigyakorlatos házba. Több feleség is megjegyezte: „A férjem soha sem jött volna el velem, ha ezt a plébánián szervezték volna!”

És így az előadó házaspárok és a házigazdák egyre mélyebben meggyőződnek arról, hogy nekünk, schönstattiaknak, van valamink, ami érdekli az embereket, amit továbbadhatunk.

Így válik a házunk *apostoli központtá*.

A házunk atmoszféráját a hitünk határozza meg, mely átjárja a hétköznapokat. A fáradozásaink, a növekedésünk, a háziszentélyben a Szűzanyától kapott kegyelmek által a házunk egyre jobban Krisztus szeretetének sugárzó központjává válik.

A házunk sugárzik a létünk és a tevékenységünk által. A környezetünkben élő embereket ez megéri. Már többen is ilyen módon újra megtalálták a hitüket és igazi életmentés történt. Meggyőződhetünk mi magunk a mondas érvényességéről: „*Életet gyűjtani csak az élet képes!*”

Mi, mint házaspár, egy apostol-team vagyunk. A képességeinkkel kiegészítjük egymást, és közben egyre jobban felfedezzük: mindkettőnkre szükség van. Kettesben tehetünk tanúságot. Kettesben új reményt tudunk ajándékozni. Kettesben meg tudunk mozdítani valamit.

Eközben mint házaspár olyan dolgokra vállalkozunk, ami különösen is érdekel, foglalkoztat bennünket, ami egyszerűen örömet okoz. Például:

— kisgyermekes családokkal együtt a gyerekliturgia-körben;

— „tapasztalt házaspárként” jegyesoktatás vagy házaspárok patronálása (fiatal házaspárok, krízisbe jutott idősebb házaspárok munkacsoportja);

— „szakemberekként” a gyerekek neveléséért („az élet főiskolája” – Kantenich atya);

— a természetes családtervezés terjesztése stb.

Ha gyomorgörcsök közepette megtesszük sok más házaspárral együtt az első tétova lépéseket; ha merünk ugrani és először legalább kicsiben elkezdjük, akkor hamar felfedezzük: *a szeretetszövetség hordoz bennünket.*

A „Reggel szentelésében” naponta imádkozzuk:

„Te szívesen használsz bennünket munkára,
szívesen küldesz nekünk keresztet és szenvedést és kint;
mindegy, hogy kudarc vagy siker ér,
a szeretetedet akarjuk hirdetni.”

— A kedvenc imádságunk még ma is —

„Ha saját erőinkre tekintünk,
elsüllyed minden bizalmunk és reményünk

...

küldesz nekünk majd munkát, gazdag áldást,
tehetetlenségünkre mindenhatóságodat fekteted.”

(Kentenich atya: „Himmelwärtz”)

Bizonyos bátor kockáztatás hozzátartozik, de mindig újra megtapasztaljuk: ha a sikerült életpéldákról beszélünk, nem nagyon lehet megbukni. Nekünk, schönstattiaknak, van valami továbbadnivalónk, ami sok családnak új reményt és örömet ajándékoz. Például: Egy baráti házaspár, jóllehet reszkető térdekkkel, de mégiscsak részt vállalt a schönstatti jegyesoktatásban. Ma, öt év tapasztalatgyűjtés után előadást tartottak már magáról a jegyesoktatásról, annak legfontosabb tartalmi elemeiről a mezőgazdasági tanárok pedagógiai akadémiájának hallgatói előtt. Az előadásuk jól sikerült, sőt szinte élvezték. Az utána következő megbeszélés végén így szólt a professzor a hallgatókhoz: „Ők ketten a koruknál fogva szinte a szüleik lehetnének. Milyen sugárzóan, mennyire elkötelezetten, milyen nagy lelkesedéssel beszéltek 20 évi házasság után a házasságról és családról! El tudnátok képzelni, hogy a Ti szüleitek ily személyesen beszéljenek önmagukról és a párkapcsolatukról?” Mondják, hogy csak tűnődő hallgatás volt a válasz.

Az egyházban ma különösen is hangsúlyozzák, hogy a megkeresztelték a lelkipásztorkodásnak nem objektumai, hanem szubjektumai. Sok egyházmegye lelkipásztori terve egész határozottan épít a világi munkatársakra és az ő felelősségvállalásukra.

Nekünk, keresztény házaspároknak, itt különös jelentőségünk lett: házegyházban élünk. Nálunk meg lehet kicsiben tapasztalni az egyházat a nap 24 óráján át. És a schönstatti családok célja: segítségnyújtás ilyen házak felépítéséhez.

Érezhetővé válik az egyház családpasztorációjában ez a hangsúly. Rómában nemcsak a tudományos családintézet létezik, mely a családi élet témáit kutatja, hanem a pápa maga sokféle kijelentéssel is megerősít bennünket. A szükségyszerű újraevangelizálásban a reményét a keresztény családokba helyezi, akik tanúságot is tesznek, akik a megújulás hordozóivá válnak, egy szellemi központtá és kiindulóponttá.

Ennek megfelelően 1994-ben a családok évében új hangsúlyt tett ide. Felidézve első enciklikájának egyik fő gondolatát: „Az ember az egyház útja”, így változtatta át: „*A család az egyház útja*”.

És a „Familiaris Consortióban” olvassuk: Krisztus a keresztény házastársakra különös apostoli küldetést bíz, amennyiben mint szőlőhegyének munkásait egész különösen a családpsztoráció területére küldi.

A családokban (szívesen mondjuk így: a szent város házaiban) a kereszténység újra átélhető lesz. Egyszer már régen, 2000 évvel ezelőtt ilyen láthatatlan kezdetekből terjedt el.

4. lépés: A Szent Város házai — új élet hálózata

Ilyen házak természetesen nem tudnak önmagukban megállni. Erőt és megerősítést kapunk a másokkal való tapasztalatcseréből. Tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül. Sokan mások is építik a Szent Várost. És együtt többre jutunk.

A családnapokon olyan családokkal találkoznak a családok, akiknek ugyanaz az értékrendje. „Olyan családok vannak itt, akik egyformán rezonálnak!” — mondta egy házaspár egy ilyen hét után. És ez jó, mert a családok néha meglehetősen egyedül érzik magukat. „Mi vagyunk bolondok vagy a többiek? Mi helyes valójában és mi élehető? Merre lehet ma orientálódni?”

Jó érzés felfedezni, hogy vannak mások is olyanok, mint mi: akik a családot nagyra tartják, akik örülnek a gyerekeiknek, akik növekedni akarnak a szeretetben... Mindez erősíti a családi öntudatot. Barátságok, kapcsolatok jönnek így létre, melyek hordoznak a hétköznapokban. Családcsoportok jönnek létre, melyek egy közös vízióból élnek: Megerősödni mint a szent város házai és másokat is erre lelkesíteni.

Elmeséljük egymásnak apostoli bevetéseinket: mennyi gondot, de örömet is jelentenek. Az öntudatunk a sikerek által természetesen erősödik. És mindenekelőtt úgy éljük meg magunkat, mint a Szűzanya és atyánk és alapítónk eszközei. Ők állnak mögöttünk. Szükségük van ránk, házaspárookra Schönstatt küldetésének teljesítéséhez.

A családoknak ilyen kapcsolataiból egy hálózat jön létre: családtól családig, háztól házig. A háziszentély által ez a hálózat egészen új dimenziót, minőséget kap: tudjuk egymást erősíteni imával és áldozatokkal is. Tehát összetartozunk.

Ennek az összetartozásnak a jeleként fejlesztette ki nálunk néhány kreatív pár a „Hálókártyát”:

Új élet hálója

Ez a kártya a _____-ház háziszentélyéből származik.

Feljogosít arra, hogy e háziszentély kegyelmi tőkéjének számlájáról saját célra felhasználhasson.

A minket összekötő élő háló értelmében ezt a kegyelmi tőkét imáinkkal és áldozatainkkal növeljük.

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!

Ha egy családnak, egy házaspárnak meg akarjuk mutatni a hozzájuk fűződő különleges kapcsolatunkat, akkor ajándékozunk nekik egy ilyen Hálókártyát. Ezzel azt akarjuk mondani: „Nem vagytok egyedül apostoli gondjaitokban és fáradozásaitokban. Támogatunk Benneteket imáink és a kegyelmi tőkébe felajánlott áldozataink által.”

Részletes tájékoztatót küldünk azon házaspárok, hűséges harcostársaink számára, akik a háttérből mindeneke előtt az apostoli munkát segítik imáikkal. Ilyen módon figyelemmel tudják kísélni, hogy ki hol és mikor kerül bevetésre, és célzottan összpontosítani tudják imáikat és áldozataikat. Természetesen kapnak visszajelzéseket is.

Néha sürgős telefonhívás érkezik, az is előfordul, hogy autóból mobilról beszélnek: „Éppen úton vagyunk Kronstorf felé, hogy előadást tartsunk. A témánk: „Mielőtt a cserepek repülnek. Hogyan veszekszünk helyesen?” Kérünk Benneteket, gondoljatok ránk a háziszentélyetekben!” Különösen is közel érezzük magunkat egymáshoz, ha történetesen ilyen válasz jön: „Igen, mi meg éppen egy házibeszélgetésre megyünk a Huber családhoz.”

Váll váll mellett így építjük a Szent Város házait. És örülünk mások sikereinek is. Mint ahogy a kőműves sem irigyli, ha a kollégája egyenesen rakja a téglát. Átvesszük a sikerült dolgokat — nem kell mindent újra feltalálni! —, és együtt megbeszéljük, hogy mit és hol lehetne továbbfejleszteni vagy javítani. Mindig van hely új kezdeményezések számára, úgyhogy bárki, aki csak akar, kreatív is lehet. Például:

— Egy család fiatal házaspárok számára csoportot szervez, ahol különösen is olyan témákról van szó, ami a fiatal párokat érdekli.

— Egy másik házaspár kimásol a családi folyóiratunkból („Familie als Berufung”) néhány fejezetet, hogy egy nem schönstatti családcsoporthoz megbeszéljék.

— „Ezt mi is megvalósíthatnánk és mások számára felkínálhatnánk” — vélték más családok.

5. lépés: Házunk az új kultúra kiindulópontja

Megfigyeltük: a Szent Városnak egyre több háza jön létre. Ezek kapcsolatot létesítenek egymással és mozgást hoznak az országba, az egyházba. És a többiek észreveszik: nem vagyunk magányos harcosok.

Egyre gyakrabban alkalmaznak házaspárokat a plébániai munkacsoportokban. A rendezvényeken megtalálhatók a kísérő házaspárok, akik a szervezési munkát végzik, moderátor házaspárok és előadó házaspárok stb.

Megfigyelhetjük a híres „hólabda-effektust”. Néhány plébános és plébániai munkatárs kezdetben szkeptikus volt: „Minek kell kettesben menni az ülésekre, bizottságokba? Egyikük is elég!” De idővel észreveszik, hogy ezek a házaspárok csodálatosan kiegészítik egymást, megbízhatóan dolgoznak és mozgatnak. És ennek híre megy. Mindig újra mesélik a házaspárok: „A plébánosunk megkért, hogy kettesben vegyünk részt a házasság és család munkacsoportban.”

Egy egyházmegyei családi lelkipásztor egyházmegyéjét változtatott és plébános lett egy plébánián, amelyet a rendje lát el. E plébánia egy családja jelentkezett a kétéves „családréner” képzésre. Amikor ez az új plébános erről tudomást szerzett, így szólt a házaspárhoz: „Végre itt is hallok valamit a Schönstatt-mozgalomról. Már hiányzott nekem. Jó tapasztalataim vannak velük.” A házaspár meglepődött, hogy itt ilyen egyszerűen nyitott ajtóra talált.

A legutóbbi plébániai képviselőválasztáson egy Schönstatt-tal szimpatizáló házaspár — aki korábban semmit sem akart vállalni — elvállalta a „házasság és család” munkacsoport vezetését. „Mert fontos nekünk a házasság és a család, és hisszük, hogy Schönstattra támaszkodva menni fog.”

A bécsi egyházmegyében Kuller atya és elkötelezett házaspárok már néhány éve többrészes házassági előkészítőt szerveznek a Schönstatt-központban. Az a hír járja az egyházmegyében: „Ha egy jó és alapos házassági előkészítőt akarsz, akkor a kahlenbergi Schönstatt-központba kell menned.” Így aztán az állandóan növekvő érdeklődés miatt két éve már két kurzust szerveznek évente.

Az ausztriai jelmondat („A Szentlélek felszálló légáramlatában”) egyszerűen megfelel az életérzésünknek. Valóban előre és fölfelé megyünk.

A tapasztalataink szerint először egyszerűen „jégtörők” kellenek. Olyan házaspárok, akik teljes meggyőződéssel bevetik magukat, és nem hagyják magukat lerázni. Realistákra van szükség, akik egyszerűen számítanak a csodára. Aztán, ha sikerül a start, egyre több házaspár csatlakozik hozzánk, akik hagyják magukat „megfertőzni” az efféle munkával.

Sok elkötelezett keresztény nyugtalanítónak, vagy még inkább aggasztónak éli meg az egyház mai helyzetét. Oly sok minden megy tönkre a szemük láttára. Egyre terjed a tanácsstalanság: „Hogyan lehetne ezt feltartóztatni? Hogy lesz tovább?”

Schönstattban egészen konkrét utat éltünk meg arra vonatkozóan, hogyan éljük és adjuk tovább másoknak a hitet. Kentenich atyát követve be tudjuk tájolni magunkat. Van egy víziónk, mely reményt ad. Kentenich atya

bemutatja, milyen lehet „az új partok egyháza”. Mint családok, házaspárok, jelentősen hozzájárulhatunk ahhoz, hogy atyánk és alapítónk küldetése beteljesedhessen az egyház javára. E kongresszusra készülődve Kentenich atya következő szavaira bukkantunk:

„A szeretetszövetségben lehorgonyzott családról van szó; Isten újra felépítő életéről a családjában a háziszentély által. Ebben az értelemben építjük a szeretet egyházát a világ számára. És erre vonatkozik örömteli hitvallásunk: *Mi is építjük az egyházat az új partokon!*” (Baustelle Heiligtum 72. o.)

A Szűzanya nálunk lakik a háziszentélyben. Tudjuk, „semmit nélkülünk, de semmit Nélküle sem! Bizakodásunk és a győzelemben való bizonyosságunk azon a tapasztalaton alapszik: Mater habebit curam et victoriam!” (Anya majd gondoskodik mindenről és győz) Ő (Mária) fog mindent végbeinni, még olyan kicsi eszközökkel is, mint amilyenek mi vagyunk!

A Kongresszus zárszava

Ingeborg és Richard Sickinger

A Kongresszus végén az a mély érzésünk, hogy mint közösség megerősödve távozzunk erről a különös helyről; de nemcsak megerősödve megyünk, hanem egy egészen nagy vágyat is viszünk magunkkal.

Megerősödtünk, mert — egész egyszerűen szólva — átértük, hogy Kentenich atyának igaza van, megválaszolt korunknak. Amit évtizedek előtt mondott, mára valósággá vált. Egy kedves közösséget éltünk itt át, minden eredetiségével és sokféleségével, a szívek kölcsönös szimpátiáját, ami oly gyorsan megjött. És a keresztény élet teljességét, egy olyan teljességet, hogy most az utolsó munkacsoportban éreztük: Csak az elején vagyunk a (tapasztalat)cserének. Ennek a munkacsoportnak nem akart vége szakadni. Sajnos az idő letelt. Éreztük annak a keresztény életnek a teljességét, amelyről Kentenich atya beszélt: keresztény életszigetek egy nemkeresztény világban.

És megerősödtünk a Szűzanya hatékonyságának tudatából. Ma a házakban működik. Különböző helyeken különböző módokon működik, de egész különös módon a házaikban. Megerősödtünk, mert van egy vízió, ami megvalósulhat: a házak hálózata, mely az új keresztény Európa kovásza lesz.

És milyen vágyat viszünk magunkkal? Ez a vágy — úgy érezzük — csaknem megfogható. Azt a vágyat, hogy a Szűzanyával a háziszentélyben még mélyebben éljünk, ezt a titkot még erősebben megragadjuk, és ebből a titokból éljünk. Egyúttal azonban szeretnénk ezt a titkot tovább is adni, hogy Kantenich atyának, a Szűzanyának a korunknak adott válasza ne csak modellként legyen jelen, hanem Európában egészen nagy számban növekedjen. De e vágyban az a szép, hogy a vágy már a valóság kezdete. Így tanuljuk és tudjuk legalábbis Schönstattban. A vágy beszél, és ha követjük a vágyunkat, megvalósul. És ezért a legmélyebben meg vagyunk győződve arról, hogy habár közönséges emberek vagyunk, mindaz, amit itt kicsiben látunk, valóság lesz. Mert nem vagyunk egyedül, mert mienk Kantenich atya és mert mienk a Szűzanya.

Nagy dologgal találkoztunk ezekben a napokban. És Istennel találkoztunk a közösségünkben. Betöltött és megérintett, amit egymásnak ajándékozhattunk. És szeretnénk a Te tanúid lenni, a köztünk, az életünkben, a háziszentélyben való működésed mellett tanúskodni. Hadd legyünk ennek a tanúi.

Az nem valamiféle hobby, ha nap mint nap imádkozunk a háziszentélyben

Bíró László család-püspök beszédéből a Kongresszus záró szentmiséjén

A kánai menyegző történetét hallottuk. Esküvőkön is gyakran ez az olvasmány. Pedig a szentségi házasságban Krisztus másképp van jelen, mint a kánai menyegzőn, ahol vendég volt. A házasság szentségében Krisztus nem vendég, hanem ott él a házasság közepében, és mi Benne élünk.

Egyházi iratban olvastam, hogy milyen kár, hogy elfelejtettük a kereszteni házasság misztagógiáját. Schönstatt lelkiségében azonban éppen ennek ellentette történik, mivel Krisztust felfedezik a házasság hétköznapijaiban. Azok, akik a házasság szentségében élnek, minden öleléssel, minden szóval Krisztust ajándékozhatják egymásnak. Egy magyar teológus ezt így fogalmazta meg:

A házasságban átölelni egymást és átölelni Istent, egy és ugyanaz a dolog. A Schönstatt-mozgalomban a háziszentély emlékeztet bennünket Krisztusnak erre a szünet nélküli jelenlétére köztünk. Mi történik, ha mindig újra a háziszentélyben imádkozunk? Isten ottmarad az Őt megillető helyen az életünkben. Ha pedig a családban más dolgok foglalják el az első helyet, ak-

kor így beszélünk egymással: Bocsánat, sok munkám van, nincs időm a Számodra. Ha életünkben nem Isten áll az első helyen, akkor nincs időnk sem a házastársunkra, sem a gyermekeinkre, sem a nagyszülőkre.

II. János Pál pápánk mindig újra hangsúlyozza, hogy nem a család van krízisben, hanem az ember. Az ember elfelejtette, hogy ő Isten képmása. A családnak az okoz problémát, hogy a családtagok mint individuumok egymás mellett élnek. És ezek az individuumok egymással csak a felületükön érintkeznek.

Olyan szép volt nekem hallani a Kongresszus résztvevőinek tanúságtételeit. Mindig újra azt kaptuk, hogy ha a háziszentélyben a Szűzanya felé nyitottak vagyunk, akkor egymással szemben is nyitottak vagyunk. Az nem valamiféle hobby, ha nap mint nap imádkozunk a háziszentélyben. A háziszentélyben végzett ima segít bennünket abban, hogy olyan emberekké legyünk, akik az életüket meg tudják másokkal osztani. Köszönöm, hogy részt vehettem ezen a Kongresszuson. A tanúságtételekből a magam számára nagyon sok tanulságot is levontam.

A magyar családok közül megkérdezte valaki: Mit tehetünk Magyarorszáért, a magyar egyházért? Azt hiszem, hogy a schönstattiak akkor teszik a legjobbat a hazájukért, az egyházukért, ha igazán hitelesen élik saját lelki-ségüket. A schönstatti kegykép idegen test lesz az otthonunkban, ha nem élünk ebből a lelki-ségből. És ha a szó és a tett nem képez egységet, akkor nem fogunk tudni másokra vonzó hatást gyakorolni. Örködni akarunk afő-lött, hogy a háziszentélyünk és a háziszentélyünkben végzett imánk soha ne üresedjen ki.

Kedves Atyánk és Alapítónk

a Gódány hp. imája Kentenich atya sírjánál a záró szentmise végén

Mi, Európa sok országából való családok, összegyűltünk itt az 1. Európai Háziszentély-kongresszus végén. Alázatosan kérjük, engedd, hogy részesüljünk a karizmádban és küldetésedben. Szeretnénk egyre jobb eszközök lenni, hogy ez a nagy európai hazánk ne csak gazdasági, ne csak közigazgatási és politikai egység legyen, hanem egyre jobban létrejöjjön a lelkek és a szívek egysége is. Hallgasd meg kérésünket, szólj értünk Isten előtt, hogy hallgassa meg kérésünket, hogy a háziszentélyeink élők legyenek. És hogy háziszentélyeink elevenségén, tüzén, melegén mások is tüzet fognanak! Amen.

3. A Háziszentély-kongresszus visszhangjai

Mit hozott nekünk a Háziszentély-kongresszus?

A magyar küldöttség aratásából:

- Otthonosság érzése, „kegyelmi sátor”; egy nagy családként voltunk itt Schönstattban együtt.
- Energiát, kisugárzást, lelkesedést, új bátorságot éreztünk és kaptunk.
- Magyar sajtóságaink fokozott átélése és tudatosulása. Pl: organikus gondolkodásmód (családfa); nagy szívű nép (Európa szíve); lelkesedés a Királynőnkért („Vitam et Sanguinem...”).
- Tájékozódás. Hol a helyünk az európai Schönstatt-családban? „Közép-európai tömb”: Ausztria, Csehország, Magyarország dinamikusan fejlődő régió; Kapcsolatfelvétel a brnoi cseh családokkal (Smejkal hp.).
- A nemzetközi kapcsolatok, tapasztalatcsere sokat hoz, fontos.
- Együtt Schönstattban Bíró László püspök atyával (magyar mise az Összentélyben; a vándorszentélyeink megáldása; „*Azzal segítetek a legtöbbet a magyar egyháznak, ha igazi, jó schönstatti családok vagytok!*” (Bíró L.))
- Hívás-küldetés perspektíva. Európa újraevangelizálásában a családok háziszentélyei alapvetően fontosak. Bennünk és általunk az egyesült Európa keresi lelkét és üdvtörténeti küldetését.
- Szeretnénk a saját háziszentélyünket mélyebben átélni, jobban ápolni és hasznosítani; másrészt a családmozgalomban is jobban a közép-pontba állítani a szentélyt; a Kongresszus kegyelmeit hazavezetni.

Ausztria küldöttségének aratásából. Vágyak, elhatározások és kérések:

- Harmonikus légkör alakult ki.
- Energia + kisugárzás + lelkesedés.
- Élet csak életből származik.
- Új bátorság a több bevetéshez.
- „Szívtől szívhez” szóló közlések (nemcsak „fejtől fejhez”).
- Pozitív Európa-kép, Európa pozitív kihívássá vált.

- A 21.00 órai áldáskor magunk előtt látjuk a családokat Európa-szerte.
- A háziszentély értékének új tudata jött létre bennünk.
- A háziszentély körüli keresztény élet felfedezésének csak a kezdetén vagyunk.
- A stájer Schönstatt-család óriási feladata.
- Egy szorító érzés — egy atomerőműnk van odahaza: Hogyan bánunk vele? Hogyan használjuk ki a lehetőségeit?
- Erősebben megélni a saját háziszentélyt!
- Többet várhatunk a háziszentélytől.
- Leépültek az idegen népek iránti félelmek és előítéletek.
- A bankkártyánk (Netzkarte) egy konkrét kapcsolódási pont.
- Mindenütt Európában építenek a háziszentélyekre — nagy tisztelet Kentenich atya nagysága előtt.
- Egy nagy házban egyetlen nagy közösség vagyunk.
- Itt van a térképen a mi háziszentélyünk — a következő tőlünk ennyi és ennyi km-re. Hálózat! (Térkép zászlócskákkal)
- Nevet adni a háziszentélyeknek. (Pl. Skóciában: lepke, horgony...)
- A Szűzanya változást hoz, ha birtokba vesz egy helyet.
- Bátorságot kaptunk.
- A háziszentélyben valóban a szentély (a kahlenbergi ill. az Összentély) ereje hat.
- Stájerországban 16 háziszentély van — jobban tartani a kapcsolatot, ápolni a tudatosságot!
- A háziszentélyekben imalánc minden hónap 17–18-án.
- A svájciak és a magyarok jó felkészülése a Kongresszusra: saját konferencián a tanúságok összegyűjtése.
- Vigyük magunkkal a Kongresszus lendületét! Nemcsak „szép” volt, hanem viharok kell végigsöpörni az országon!
- A Kongresszus rivaldafényt vetett egy „magánügyre”, melynek európai jelentősége van.
- Rendezzük meg Ausztriában a háziszentély napját!
- Konkrét jelentést kapott a számunkra az „egyház az új parton”.
- Az „egyház az új parton” világos képét tovább kell adnunk, hogy az emberek ne törjenek össze a nyomás alatt, ne váljanak rezignálttá!
- „A Szentély árnyékában...” (Kentenich atya, 1929: *„E szentély árnyékában fog lényegében évszázadokra eldőlni a világ és az egyház történelme a legújabb kor partjain.”*)

- Kegyhelyek vannak a házakban, és ezeket fel is kereshetjük (zarándoklatok).
- A háziszentély hazavihető kegyhely.
- Családi élet a háziszentély körül.
- Lélekápolás a háziszentélyben tett látogatás útján.
- Hogy bánunk a háziszentély kegyelmeivel?
- Egy tolókcosis ember, aki nem könnyen tud templomba menni: „Most ezzel odahaza is tudok élni!”
- „Schönstatt az életem forrása” — ugrás a háziszentély által.
- Realisták vagyunk: számolunk a csodákkal.
- A „Tick-levelet” engedjük élővé válni!
- Egy eseményt kell rendeznünk, hogy felébredjünk; hogy mások is átélhessék, amit mi itt átértünk!
- A bécsi egyházmegyében is éjszakai ima 17–18-án.
- Tudatosan átélni 18-át, pl.: valami jobbat főzni.

Az európai szervező munkacsoport aratásából:

1. Általános benyomások

- Ez valóban európai (és nem csak német) kongresszus volt.
- Az egyes országok megmutatkozhattak a maguk eredetiségében (bemutatkozás, nemzetközi munkacsoportok, búcsúest).
- A svájciak csinálhattak valamit: italfelhasználás a szünetekben. Ez fontos volt nekik.
- Mindenki jól érezte magát.
- Sűrű atmoszféra; hosszabb kongresszus nem lett volna jó, nem bírták volna tovább.
- Az oroszok a nyelvi nehézségek ellenére is úgy érezték, hogy mindenki megérti őket.
- Megpróbáltam a kongresszust a püspök (Bíró L.) szemével nézni: a különböző nyelvű atyák, nővérek és családok együttese szép volt.
- Mennyi önzetlen fordítói munka folyt végig. Pedig ez kemény munka.
- Grill atya 5 nemzetről is gondoskodott, akiknek nem volt itt kísérőjük. Az ő tapasztalataik is fontosak. Grill atya nélkül kirekesztődtek volna.
- Lelki nagyhatalmak tűntek fel!
- A háziszentélyek nemzeti eredetisége

- A hangsúly erősen Kelet-Európán volt. Szeretném, ha a következő kongresszuson az Ibériai-félsziget jobban képviseltetné magát. Jól-lehet azt is tekintetbe kell venni, hogy ők sokkal erősebben Latin-Amerika felé irányultak.
- Sickingerék, a moderátor házaspár sokat tettek az atmoszféra felépítéséért (pl. a 9 éves Philippa születésnapjának köszöntése).
- A családokkal dolgozó nők közössége sok apróságról gondoskodott (színpadkép, kendők, füzetek, zászlók), ami sok lelket vitt a Kongresszusba.
- Jó érzés: nem vagyunk egyedül. Egész Európában építik a családok az új kultúra e hálóját. Hogyan adjuk ezt most tovább? (Kis vágy: mikor látjuk újra egymást?)
- A saját háziszentélyt sokkal komolyabban venni!
- Nem tudtam, hogy a háziszentélynek ilyen mélysége és távlata van. Többet kell még ezzel dolgoznunk.
- Brantzenék előadása a férfiakat is meggyőzte. Oly egyszerűen és világosan hozzákapcsolták az ember alapszükségletéhez a háziszentélyt.
- Jó lenne a háziszentélyről egy tudományosan megalapozott művet kiadni!
- Az emberek meg voltak lepődve: ezt meg tudom érteni.
- Az első munkanap estéjén, a misén jó volt a nemzeti beszámoló össze foglalása, jól helyettesítette a prédikációt.
- A nemzeti beszámoló sokkal hosszabbak lettek a tervezettnél. De jó volt így! Jobban kell máskor terveznünk. A fordításra is kell bőven időt hagyni!
- Az előadóterem szellőzése rossz volt.
- A szinkrontolmács felszereléshez kellett volna egy készenléti kezelő és gondozó személyt betanítani.

2. A program felépítéséhez

- Jó volt az *életmegfigyelés* — *reflexió* — *alkalmazás* egymásutánja.
- A tervet jól ki kell dolgozni, de aztán helyet adni szabadon az improvizációnak. A tervhez nem kell szolgáian ragaszkodni.
- Jó, hogy a beszámolókat előre írásban kértük. Ezáltal a beszámoló a tényleges hosszúságuk ellenére is koncentráltabbak lettek.
- Az a közvetlen mód, ahogy a püspök (Bíró L.) részt vett a kongresszuson, jótékonyan könnyű volt. Sokakkal beszélgetett. Integrálódott a kongresszusba. Nem volt szüksége állandó kíséretre.

- A kongresszus nagysága ideális volt, nagyobbat nem szabad rendezni.
- A nagy szünetek és a hosszú ebédszünet miatt nem volt kapkodás.
- A kongresszuson az életről volt szó és nem az eszmékről, hogy hogyan lehetne az egyházat megváltoztatni.

3. Hogyan tovább?

- Publikációk.
- Nemzetközi kapcsolatok.
- Nemzeti háziszentély-kongresszusok.
- A dokumentációt gyorsan ki kellene adni!
- Ötévenként egy hasonló rendezvény.
- Fókuszpont: Szeretném egy kívülállónak elmagyarázni, hogy mink van. Egy „idegen” olyan, mint szálka a húsban. Az egyházban még észrevehetetlen kisebbség vagyunk. Ezért fontos, hogy ne csak jól érezzük magunkat a belső kultúránkban, hanem jobban előtérbe kerüljön a szélességbe való hatás. Mi lesz a növekedés csúcса a következő Kongresszusig?
- Fontos az egyesek megérintettsége a háziszentéllyel kapcsolatban. Van egy háziszentély Kalinyingrádban. Ez fontos nekem is. A ház, mint apostolkodási központ, a tudatformálás, -képzés még nem széleskörű. Munkatársképzés. Tíz éven belül lesznek Európailag felnőtt családok. Schönstattnak is, mint minden konzernnek, szüksége van európai vezető rétegre.

Sajtóvisszhang: Németország, Rhein Zeitung 1998. június 5.

Keresztény hitükről tartottak beszámolót a családok egész Európából Schönstattban a vasárnapig tartó 1. Európai Háziszentély-kongresszuson

Nem elég a vasárnapi kereszténység

*Schönstatt-családok találkozója: 1. Európai Háziszentély-kongresszus
Monica Boyce*

A Nemzetközi Schönstatti Családmozgalomból összesen 140 résztvevő jött össze Schönstattban az 1. Európai Háziszentély-kongresszuson. Közöttük 15 család hét kelet-európai országból. Célkitűzésük: Tapasztalatcsere a család hétköznapijaiban átélt kereszténységről.

VALLENDAR. A vallást nem lehet a templombajáráásra korlátozni, állítja Hubertus Brantzen. A mainzi teológiai professzor szerint: „A Schönstatt-

családdal hidat építhetünk a vasárnapi kereszténység és a hétköznapi magatartás között.” A modern hétköznapiokban a vallás az „ezetériától a klasszikus vallásosságig” terjedő rendkívül nagy sáv szélességben jön, ezért csak „konkrét ajánlatokat” fogadnak el az emberek. Erkölcsi nyomás kifejtése helyett a bemutatott élet példát keresik, mindegy, hogy Németországban vagy más országokban. „Itt az új európai valuta mindenképpen a háziszentély lehet.”

A háziszentélyeinkben van valamink, ami közös akkor is, ha a határok és a nyelvek el is választanak egymástól” — mondja az angol tanárnő, Josephine McEvoy, aki férjével, Philipp-pel, és öt kislányukkal jöttek az ötnapos kongresszusra. Philipp, a manchesteri pszichiátriai betegápoló elmondja, hogy először szkeptikusan, sőt zavartan fogadta jövőbelijének ezt a gyakorlatban megélt vallásosságát. „De aztán átéltem, hogy mit jelent ez a gyakorlatban, amikor egy schönstatti atya egy bedöglött, diákokkal teli busszal a lakóhelyemen megfeneklett.”

Ingeborg és Richard Sickinger Bécsből a háziszentélyt mint „erőforrást” jellemezték. Ahol a párok nemcsak belső életükhöz nyerhetnek erőt, hanem mint „házas apostolok”, kifelé is hatással lehetnek. Varga Erika és Károly, tanár házaspár Magyarországról: „Jobban megértjük egymást ma hat gyermekkel, mint 13 évvel ezelőtt, amikor még friss szerelmesek voltunk.” Az „újonc” Anna és Milo is megerősíti: „Ez jót tesz nekünk, ezt szeretnénk továbbadni.”

Háziszentély, ahol a Szűzanya közelsége érezhető

Schönstatt alapítója, Josef Kentenich atya, miután a náci uralom alatt kiállta a „tűzpróbát”, Schönstatt elterjesztését ajánlotta („új életet az egyházba”). A schönstatti szentélyben Máriával kötött „szeretetszövetség” erőforrássá lesz. Az áldásnak ezt a folyamatát vigyék el minden házba és családba. Azt javasolta, hogy a Szűzanya képének adjanak egy díszhelyet az otthonaikban. Így egy olyan térség jön létre, ahol a közelsége érezhető. Ez még Kelet-Európában a titkos „jogosítvány szentélyben” (összecsukható kép a levéltárcában) is sikerült.

* * *

A kongresszus visszhangjai

„A legnagyobb élmény számunkra az atmoszféra volt: figyelmesség és szimpátia, nyitottság és megértés! Annak ellenére, hogy idegen nyelvet beszélünk és ezer kilométer messze lakunk, de a háziszentély által közel vagyunk egymáshoz.” (Smejkal hp.)

„Csodálatos volt a számunkra a közös búcsúvacsora. Minden család hozott valami hazait, mégpedig a legjobbat! És közös asztalhoz ültünk. Bort kaptunk ajándékba, amit eltettünk a következő találkozóra Lengyelországban!” (Jedrzejczak hp.)

„Fellelkesülve, megvilágosítva, megbátorodva és nagyon-nagyon boldogan megyünk haza. Családok megosztották családokkal küzdelmeiket, hitüket, de mindenekelőtt tapasztalataikat a háziszentélyben. Csodálatos volt hallani, hogy egy új Schönstatt-Európa kezd már megvalósulni.” (Hartley hp.)

„A svájci és a cseh küldöttség esti találkozáján egészen mély meg tapasztalásokat hallhattunk. Ahogy múlt az idő, egyre jobb lett a hangulat. Jóval éjfél után azzal az érzéssel mentünk aludni, hogy Európában sok nagyszerű ember van.” (Kucera hp.)

„Megsejthettük és átélhettük az új egyház képét: az egységnek és a sokféleségnek, a hitnek és az életnek, a természetesnek és a természetfelettinek az összefonódását. Amit Kentenich atya a háziszentéllyel nekünk ajándékozott, mint élettől sziporkázót, sokoldalút, erőteljest és összekapcsolót élhettük át.” (Jehle hp.)

„Nagy hatást tett ránk, hogy ebben a sokféleségben átélhettük Európa katolikus egyházát.” (Hülfenhaus hp.)

„A Kongresszus számunkra egyetlen nagy ünnep volt, vég nélküli ünnep, mivel folytatódik otthon a háziszentélyünkben.” (Hauguth hp.)

„A nyelvi nehézségeket sokféle módon leküzdöttük. Mellettünk lakott egy család Romániából, akikkel nagyon gyorsan szívélyes kapcsolat alakult ki. Ha a szív nyelvén beszélünk, akkor mindig sikerül megérteni egymást.” (Gausling hp.)

„Ki látott már olyat, hogy egy angol család egy cseh családdal beszélget anélkül, hogy egy szót is értenének a másik nyelvéből?! Hogyan ment ez? Az első percekben tolmács családok segítségével beszéltek: az angol család mesélt valamit angolul, mi lefordítottuk németre, amit egy svájci család tovább fordított cseh nyelvre. De rövid időn belül fölöslegessé váltak a tolmá-

csok. Az angolok és csehek nélkülünk is megértették egymást. Egész egyszerűen megértették egymást! Ez vidám dolog volt. A gyerekekről „beszélgettek”, a családról, a házról és háziszentélyről. Kicsérélték a címeiket, hogy kölcsönösen fényképeket küldhessenek egymásnak.” (Jehle hp.)

„A Kongresszus által bátrabbak és biztosabbak lettünk, hogy kifelé is megvalljuk: a házunkban egy kegyhely van!” (Hauguth hp.)

„Az egyes európai országokhoz most már arcokat is tudunk kapcsolni, akik velünk együtt ugyanazt az utat járják, ugyanazon fáradoznak: a házából kiindulva egy keresztény Európa felépítésén.” (Grandy hp.)

„El tudnának valakit vinni magukkal? — kérdezték tőlünk első este, amikor a megnyitóra indultunk. — A szlovén családnak elromlott az autója. Természetesen elvittük őket. Közben elmondták, hogy miután már sok száz km-t megtettek, Frankfurtnál úgy látszott, hogy nem tudnak tovább menni. De aztán mégis csak továbbjutottak. De itt Schönstattban, a Haus der Familie-hez vezető emelkedőnél mintha végleg bedöglött volna a kocsis. De hála a Szűzanyának, végül még oda is felment. De nem is csoda, hogy a kocsis egészen a célig kitartott, hiszen a rendszáma SMNP, aminek a jelentése Servus Mariae Nunquam Peribit (azaz Mária szolgája sosem veszik el).” (Grandy hp.)

„Ez a Kongresszus az egyik legjobb dolog volt, amit 49 éve Schönstattban megéltem.” (P. Ziegler)

„A vidám és az elgondolkoztató oly harmonikusan kapcsolódott össze! Különösen is tetszett a (rétoromán nyelven) énekelt esti áldás.” (Hauguth hp.)

„A „házas” munkacsoport különös hatással volt ránk. Megfigyeltük az előadó házaspár együttműködési technikáját. Ez a számunkra, 26 éves „öreg házaspár” számára valóságos orvosság volt.” (Hauguth hp.)

„Az osztrákoktól egy korsót vittünk haza. A kongresszus utáni első reggelen került bele az első cédula: Kedves Szűzanya, sürgősen szükségünk van valaki segítségére a háztartásban. Elhatároztuk ugyanis, hogy még egy elhagyott gyermeket magunkhoz veszünk. Két órával később már volt is egy ígéretünk.

Örömmel telve elbeszéltük ezt az élményünket másoknak is. Közben sok cédula gyűlt a korsónkba a családunktól és ismerősöktől. Néhány napja a stuttgarti Gyermekközpont vezetője is így szólt hozzánk, amikor elpanaszolta gondját, hogy nem talál megfelelő elhelyezést egy gyermeknek: „Kérem, dobják be ezt is a korsóba!” (Hauguth hp.)

„Nagy hatással volt ránk, amikor a korábban kommunista országok küldöttei beszámoltak arról, hogyan élt náluk az egyház a háziszentélyekben elrejtve, és a rendszerváltás után hogyan indult újra virágzásnak. Átéltük, hogy mi mindent képes az ember tenni, hordozni és elviselni, ha a háziszentély erejéből intézi a hétköznapjait.” (Gausling hp.)

„Mindig újra csodálattal tölt el, hogy Kentenich atya hatása milyen messze elér. A háziszentély gondolata megtelepedett Oroszországban, Lengyelországban, Romániában, Magyarországon, Szlovéniában, Horvátországban, Betlehemben és Názáretben is. Nemde beszédesen bizonyítja ez a földi életét felülmúló hatását! (Meyer hp.)

„A Kongresszus csúcspontjai a szentmisék voltak:

— A hálaadó szentmise és agapé a Családok Szentélyénél;

— Az Összentélyben ünnepelt szentmise után kint a szentély körül nagy körben a családok megújították a szeretetszövetséget a Szűzanyával. Mindenki a saját nyelvén, minden házaspár a Kongresszus jelképével díszített éggő gyertyát tartott a kezében.

— Az Örökimádás templomban a záró szentmise végén az Alapító kápolnában minden család elvette a „Tick-levél” egy másolatát, miközben mindannyian együtt mély imádságos légkörben elidőztünk alapítónk nyugvóhelyénél.” (Gausling hp.)

„Mint vörös fonal húzódott végig a nemzeti beszámolókon: a háziszentélyünk a mi erőforrásunk, nyugvóhelyünk, a döntések helye, a megbeszélések helye egymás közt és Istennel és a Szűzanyával, a szeretet és a kibékülés helye.” (Gausling hp.)

„Néhány ezer háziszentély már jelentene valamit! Az új keresztény Európa kimunkálásán dolgozunk.” (Barth hp.)

„Háziszentély — egyesít bennünket, a család szíve, nevelési eszköz, schönstatti családmozgalmunk erő, kegyelem és élet forrása.” (Jehle hp.)

„Hogy éppen mi ajándékozhattuk a rózsákat Kentenich atyának az első, már meghalt házaspárok nevében, leírhatatlan élmény volt.” (Breyer hp.)

„Szép élmény volt a hálaadó szentmisén: 15 nemzet családjai a saját anyanyelvükön imádkoztak és énekeltek, és elhelyezték a nevükkel ellátott köveket a kápolna köré. Ezzel bizonyították, hogy a Családok Szentélye a középpontja a háziszentélyek hálózatának.” (Breyer hp.)

Szépek, kedvesek voltak a gyerekek a Kongresszuson:

— „Happy birthday to you!” Philippa Angliából épp a Kongresszuson ünnepelte 9. születésnapját.

— Teresia Csehországból minden résztvevőnek díszített mézes kekszet osztott.

— A 10 éves Laura Angliából: „Páratlan volt Schönstattban. Nagyszerű volt. A legjobb az utolsó este volt. Irtó jó volt! Jók voltak az előadások, legjobban a táncok tetszettek.”

— McEvoy lányok első otthoni kérdése: „Mikor megyünk megint Schönstattba? Szuper volt!”

Az európai előkészítő bizottság záró találkozója

Quarten (Svájc) 1999. január 11.

A megbeszélés témái:

- A háziszentély alapvető jelentősége: 1.) Isten jelenléte a házasság szentségében (és a Szűzanya a Szeretetszövetség által); 2.) Hordozzuk egymást Krisztusban (kegyelmi töke) — Ezt hálózatosítani!
- A háziszentélyekkel kapcsolatos tapasztalatok összegyűjtése, európai gyűjtemény összeállítása.
- Az összegyűlt tapasztalatok feldolgozása; szakértő munkacsoport.
- Schönstatti „főiskola” szervezése; atya-szemináriumok...
- A háziszentély teológiájának kidolgozása.
- Kentenich atya tervének megvalósítása: komplex családkultúra kiépítése.
- A nemzeti Schönstatt-családmozgalmak európai léptékű szervezése.
- Hogyan adjuk át az egyháznak a háziszentély mozgalmunkat? Főál-lású európai marketing csoport!
- Nem elsüllyedni hagyni, ami feléledt!
- Regionális nemzetközi kapcsolatok ápolása.
- A következő Kongresszus.
- Családok világtalálkozója Rómában a pápával 2000. okt. 14-15. Apostoli zárandoklat szervezése. Elvisszük magunkkal a családjainkat Rómába.

Az 1. Európai Háziszentély-kongresszus után

*interjú a Sickinger házaspárral
Bécs, Schönstatt am Kahlenberg, 1999. január 30.*

Kérdés: A Háziszentély-kongresszuson Schönstattban sok szép beszámolót, tanúságtételt hallottunk. Mihez kezdünk ezekkel?

Ingeborg: Az volt az elképzelés, hogy meghívjuk, és ösztönzésnek, inspirációnak tesszük ki a családokat abban a tekintetben, hogyan élnek a háziszentéllyel? Mi változott meg náluk, amióta a Szűzanya náluk lakik, és Krisztust érezhetően elevebben a középpontba állította? Mi változott meg nálunk? Mi tesz jót nekünk? Hol vagyunk boldogok? Milyen ajándékokat adott nekünk a háziszentély? És hogyan tudjuk a tapasztalatainkat más családoknak továbbadni?

És hogy egy ilyen könyv létrejöjjön, ez ösztönzően hat és igazán nagyon örülök neki.

Richard: A Háziszentély-kongresszus feladata volt, hogy áttekintést adjon a háziszentélyben folyó életről egész Európában. Sok-sok életpélda és tanúságtétel jött. Kitűnt, hogy a családok mennyire különböző módokon élnek a háziszentéllyel. Ezek az utak impulzusok lehetnek a számunkra, hogy befogadjuk ezeket az eszméket, kritikusan megvizsgáljuk és utánozni próbáljuk. Kipróbáljuk, hogy ezek az utak a mi számunkra is járhatók-e.

Ingeborg: Az európai előkészítő munkacsoport fog majd egy körlevelet írni minden Schönstatt-családmozgalomhoz Európában. Itt útmutatás lesz, hogyan lehet további eszméket bevinni, hogyan lehet az együttműködést Európában folytatni, és hogyan lehet mások számára is hozzáférhetővé tenni a jó tapasztalatokat. Lesz benne szívélyes felhívás is, hogy küldjük be a tapasztalatainkat, amelyeket Európában mások számára is hozzáférhetővé akarunk tenni. Csodálatos lenne, ha ilyen módon megindulna a tapasztalatcsere! Évente összeállíthatnánk egy ilyen gyűjteményt. Arról is szó van, hogy néhány év múlva lesz egy újabb Háziszentély-kongresszus. És ezért is jó, ha tovább dolgozunk és gyűjtjük a tapasztalatokat, mert így előkészülünk a következő Kongresszusra.

Kérdés: Mit tehetünk azért, hogy a Háziszentély-kongresszuson kapott lendület ne lankadjon el, hanem inkább fokozódjon?

Richard: A kongresszuson sok résztvevő család újra felfedezte a háziszentélyt. Vagy észlelte egyáltalán annak nagyságát. Újra felfogta, hogy mit jelent, hogy van háziszentélyünk, hogy együtt élünk a Szűzanyával. Ezt egy család úgy fejezte ki, hogy odahaza a birtokunkban van egy „atomerőmű”! Lényeges lépést jelent e ténynek, az ebből való életnek a felismerése. Annak a felismerése, hogy a háziszentély milyen nagy ajándékot jelent.

Ennek az élménynek a megőrzése és tovább emelése érdekében jó, ha keresünk a közelben más családokat, akik szintén a háziszentélyből élnek, vagy vágyakoznak rá, és tapasztalatot cserélünk velük. Talán jó lenne ezt a könyvet együtt tanulmányozni. Nagyon jó lenne olyan családokat, egy olyan kört találni, akik különösen is a háziszentélynek szentelik magukat és abból élnek.

Ingeborg: A Szűzanyát szívből szeretni, és másokat is erre lelkesíteni! Ha szívből szeretjük őt, akkor örömmel átélhetjük Istent, mint Atyát és az Urat, és nyitottak vagyunk a Szentlélek felé, aki hat és aki a szeretet erejével változást hoz. És így megvalósíthatjuk az egyházat.

Richard: A háziszentély értékes a modern ember, a modern család számára. A modern családnak szüksége van a házában egy középpontra; egy helyre, mely összeköt, mely erőt ad, hogy tovább tudjon élni és építeni a családi életet. Ez itt egy olyan út, amit sok család felfedezhet. Alakítsuk úgy a családi életünket, hogy az vonzó legyen mások számára, hogy láthatóan nekik is járható út legyen. Szívesen reklámozzuk ezért a háziszentélyt. Pl.: mindig újra beszélünk róla az előadásainkban, mindig újra ide lyukadunk ki, és rámutatunk más családok előtt, hogy ez a mi erőforrásunk.

Ingeborg: A Magyar Schönstatti Családmozgalomnak innen a kahlenbergi szentélyből és a háziszentélyünkől sok áldást és örömet kívánunk!

FÜGGELÉK

A háziszentély alapító levele

Bütle umgehend mitzugeben

C.Chr.urg.nos!

Santa Maria, 15.4.1948.

fr. P. Turk
fürs Familienwerk

Es ist gut, dass Sie die Pfingsttage wiederum für sich reserviert haben. So entspricht es der Würde und Bedeutung des Werkes, für das Sie als Werkzeug benutzt werden.

Ist es schon schwer als Einzelperson die Gnade über sich herrschen zu lassen, so scheint es fast unmöglich zu sein, eine Familie nach dem Vorbilde der Allerheiligsten Dreifaltigkeit oder der Heiligen Familie von Nazareth darzustellen. So war es immer schon. Die heutige Zeit jedoch, die überall auf allseitige Entwurzelung aller Lebensverhältnisse drängt, zagt ihre verheerenden Wirkungen am stärksten im Heiligtum der Familie. Will die Gottesmutter von Manresa aus eine neue menschliche Gesellschaft und einen neuen Menschentyp formen und gestalten, so muss sie notwendigerweise ihre ganze Gnadenmacht auf Schaffung und Vermehrung tragfähiger Manresa-Familien konzentrieren. Darum betet unser Schönstatt-Offizium:

Dein Heiligtum ist unser N a z a r e t h,
in dem die Christussonne wärmend steht.

*

Sie formt mit ihrem klaren, hellen Lichte
die heilige Familiengeschichte,
weckt stille, starke Werktagshelligkeit
in seliger Familieneinigkeit.

Im Nazareth für heimatlose Zeiten
will den Familien Gott Heil bereiten
und gnädig Werktagshelligkeit verleihen,
wo Menschen sich dem Schönstatt-Werke weihn.

Lass, Mutter, Christus heller in uns scheinen,
in heiliger Gemeinschaft uns vereinen,
zu jedem Opfer jederzeit bereit,
wie's unsere heilige Sendung uns gebeut.

Die Ehre sei dem Vater froh erwiesen
durch Christus mit Maria, hochgepriesen,
im Heiligen Geiste voller Herrlichkeit
vom Weltall jetzt und alle Ewigkeit. Amen.

Wer das heutige Leben kennt, wer weiss um die furchtbaren Katastrophen, denen Welt und Kirche entgegengehen, ist tief davon überzeugt, dass die ganze Manresa - Familie, sowohl als Ganzes wie auch in ihren Teilen, ihre Aufgabe nicht lösen kann, wenn nicht alle Wasser und Kräfte letzten Endes ein- und ausmünden in heiligen Manresa - Familien-Inseln, die sich mehr und mehr miteinander vereinigen zu einem gemeinsamen Familienwerk.

Manchesmal scheint es ruhiger Ueberlegung ein undurchdringliches Rätsel, warum der Heiland 30 Jahre in der Einsamkeit einer Familie sich aufgehalten, während die Welt um ihn herum dem Untergange entgegenraste. Unwillkürlich fragen auch wir uns, was hätte er nicht alles fertig gebracht, wenn er frühzeitiger seine göttlichen Kräfte der Welt angeboten und zur Verfügung gestellt. Des Rätsels Lösung ist immer nur die eine Antwort: Das, was Vater wohlgefällt, tue ich allezeit! Ich rede die Worte, die er mir auf die Lippen gelegt, und tue die Werke, die er mir aufgetragen. Damit verschiebt sich sofort die Frage und wendet sich an die Adresse des Himmelsvaters. Die Antwort ist uns nicht unbekannt. Der Vater

wollte in unmissverständlicher Weise den unermesslichen Segen sichern, der von echten christlichen Familien ausgeht.

So möge dem die Gottesmutter in ihrem Coenaculum den Heiligen Geist auf Sie alle herabrufen, damit Sie die grosse Bedeutung Ihrer gottgeschenkten, freigewählten, freigewollten neuen Lebensaufgabe richtig erfassen, aber auch Kraft bekommen, die Familienmoral zu verwirklichen, die die Päpste in ihren Enzykliken festgelegt, eine brauchbare Familien-Asese und Pädagogik sich zu erarbeiten, bewährte und beseelte Familienbräuche zu verewigen und so Behälter zu werden, aus dem alle Gliederungen der Gesamtbewegung ständig gespeist und erneuert werden.

Wir alle ohne Ausnahme, sind an diesem neuen Pfingstwunder interessiert. Darum vereinen wir uns und bitten und betteln mit grosser Inbrunst um ein wirksames neues Wandlungswunder. Nehmen Sie das Bild der Gottesmutter mit und räumen Sie ihm einen Ehrenplatz in Ihren Wohnungen ein. So werden diese selber zu kleinen Heiligtümern, in denen das Gnadenbild gnadenwirkend sich erweist, ein heiliges Familienland schafft und heilige Familienglieder formt.

Wenn die Gottesmutter in der Gründungsurkunde versprochen hat, dafür zu sorgen, dass unser Vaterland wieder an die Spitze der alten Welt kommt, sowissen wir, dass der Weg dazu nur geht über heilige Manresa-Familien-Inseln. Die MTA erfüllt ihr Versprechen, wenn wir auf die dort gestellten Bedingungen eingehen.

Mit herzlichem Gruss und Segen für alle Anwesenden und diejenigen, die Sie vertreten

J. K.

Hinweis:

Manresa = Stadt in Spanien, von Pater Kentenich während der nationalsozialistischen Verfolgungszeit als Deckname für Schönstatt benutzt.

Kérem körben továbbadni

Caritas Christi urget nos!

Santa Maria, 1948. április 15.

Tick atyának a Család-mű számára

Jól tette, hogy a pünkösdi napokat ismét lefoglalta maguknak. Megkívánja ezt annak a műnek a méltósága és jelentősége, amelyben Ön eszközként közreműködik.

Már az is nehéz dolog, hogy önmagunkat átadjuk a kegyelemnek, hát még az milyen nehéz, szinte lehetetlennek látszó feladat, hogy egy családot a legszentségesebb Szentháromság vagy a názáreti Szent Család képére alakítsunk. Mindig így volt ez. Mégis, a mai időkben, az életfeltételek sokoldalú gyökértelenedése miatt, a családok szentélyében mutatkozik a legerősebb pusztítás. Ha a schönstatti Szűzanya új emberi társadalmat és új embertípust akar formálni és kialakítani, akkor szükségképpen egész kegyelmi erejét arra kell koncentrálnia, hogy teherbíró Manresa-családokat alkosson, és ezek számát megsokszorozza. Ezért imádkozunk a schönstatti officiumunkban:

„A Te szentélyed a mi Názáretünk,
ahol Krisztus napja melegít.

*

Az Ő tiszta fénye formálja
a család szent történetét.
Csendes és erős hétköznapi szentséget
ébreszt fel boldog családi egységben.

Názáretben akar Isten a hazátlan korok
családjai számára üdvöt készíteni,
és kegyelmesen hétköznapi szentséget kölcsönözni,
itt, ahol az emberek Schönstatt-Műnek szentelik magukat.

Engedd Anyánk, hogy Krisztus világosabban látsszon bennünk,
szent közösségben egyesíts minket,
tégy minden áldozatra mindig készsé minket,
ahogy azt szent küldetésünk megkívánja.

Vidáman tiszteljük az Atyát,
Krisztus és Máriával magasztaljuk Őt,
a Szentlélekben minden dicsőséggel áldjuk
öröktől, most és mindörökké. Amen.”

Aki ismeri a mai életet, aki látja azokat a borzalmas katasztrófákat, amely felé halad a világ és az Egyház, az mélyen meg van győződve arról, hogy az egész Schönstatt-család a feladatát sem egészében, sem részben nem oldhatja meg, ha minden ereje és lelke végső soron nem ömlik szent schönstatti családsgigetkebe, amelyek mindinkább egyesülnek egymással egy közös család-művé.

Néha megoldhatatlan rejtélynek látszik, hogy miért rejtőzött el az Üdvözítő 30 évig egy család magányában, miközben körülötte a világ a vesztébe rohan. Önkéntelenül mi is megkérdézzük, hogy mi mindent megtehetett volna, ha az Ő isteni erőit idejekorán a világ rendelkezésére bocsátotta volna. A rejtvény megoldása mindig ugyanaz: „Én mindig azt teszem, ami az Atyának tetszik. Azt a szót mondom, amit Ő az ajkamra ad, és azt teszem, amit Ő rámbiz.” Ezzel rögtön eltolódik a kérdés, és a Mennyel Atya lesz a címzett. A válasz nem ismeretlen számunkra. Az Atya félreérthetetlen módon biztosítani

akarta azt a mérhetetlen áldást, amely az igazi keresztény családból árad.

Így tehát a Szűzanya szeretné a szentélyében a Szentlelket mindükre lehívni, hogy helyesen felismerjék az Istentől kapott, szabadon választott és szabadon akart új életfeladatuk nagy jelentőségét, és erőt is kapjanak a családi erkölcs olyan megvalósítására, melyet a pápák az enciklikáikban rögzítettek. Legyen erejük egy használható családaskézis és családpedagógia kidolgozására, egy kipróbált és lélekkel telített családi szokásrend megörökítésére. Így aztán olyan tartályokká válnak, amelyből az egész mozgalom minden részegysége állandóan táplálkozhat és megújulhat.

Mi mindannyian – kivétel nélkül – érdekeltek vagyunk ebben az új pünkösdi csodában. Ezért egyesülünk, és nagy buzgósággal kérünk és koldulunk, hogy menjen végbe az átalakulásnak egy hatékony, új csodája. Vigyék magukkal a Szűzanya képét, és helyezték el a lakásuk egy díszhelyén. Így az egy kis szentéllé válik, ahol a kegykép kegyelmet közöl, szent családbirodalmat teremt, és szent családtagokat formál.

Ha a Szűzanya az alapító okmányban megígérte, hogy gondoskodni fog arról, hogy a mi hazánk ismét az óvilág élére kerüljön, akkor mi tudjuk, hogy oda az út a szent schönstatti családshigeteken át vezet. A Háromszor Csodálatos Anya beváltja ígéreteit, ha az ott felállított követelményeket teljesítjük.

Szívélyes üdvözléssel és áldással minden jelenlevőnek és azok számára, akiket képvisel.

J. K.

Megjegyzés:

Manresa = Spanyol város, Schönstatt fedőneve volt a náci üldözés idején

TARTALOMJEGYZÉK

1. A HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS ELŐKÉSZÍTÉSE.	3
A család: Európa megújulásának útja	3
A Kongresszus előzetes terve	6
Sajtóközlemény	8
A Kongresszus mottója és jelképe.....	9
A Kongresszus programja	10
2. A HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS ESEMÉNYEI	14
Megnyitó (Sickinger hp.)	14
Tapasztalatcsere	16
A cseh küldöttség beszámolója	16
A magyar küldöttség beszámolója.....	19
A svájci küldöttség beszámolójából	25
A skót küldöttség beszámolójából.....	26
Ausztia küldöttségének beszámolójából	26
A lengyel küldöttség beszámolójából	27
Az angol küldöttség beszámolójából.....	28
Beszámoló Romániából, Erdélyből.....	28
Beszámoló Spanyolországból	29
A német küldöttség beszámolójából	29
Beszámoló Oroszországból	30
Előadások	30
Az emberek vágyódnak Isten közelsége után (Brantzen hp.)... ..	30
Mit ad Európának a háziszentély? (Beller Tilmann atya)	43
A házak hálózata Európa megújulásának útja (Haslinger hp.)... ..	52
A Kongresszus zárszava (Sickinger hp.)	60
Az nem valamiféle hobby, ha nap mint nap imádkozunk a háziszentélyben (Bíró László család-püspök beszédéből)	61
Kedves Atyánk és Alapítónk (a Gódány hp. imája)	62

3. A HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS VISSZHANGJAI	63
Mit hozott nekünk a Háziszentély-kongresszus?	63
A magyar küldöttség aratásából	63
Ausztria küldöttségének aratásából	63
Az európai szervező munkacsoport aratásából	65
Nem elég a vasárnapi kereszténység (a Rhein Zeitung cikke)	67
A Kongresszus visszhangjai	69
Az európai előkészítő bizottság záró találkozója (Quarten, Svájc) . . .	72
Az 1. Európai Háziszentély-kongresszus után	80
FÜGGELÉK	75
A háziszentély alapító levele (J. Kentenich atya levele Tick atyához) . .	75

1. EURÓPAI HÁZISZENTÉLY-KONGRESSZUS

Schönstatt, 1998. június 3–7.

Az évezredforduló körüli években valódi korfordulót élünk át. Nemcsak bizonyos dolgok változtak meg körülöttünk, az életünkben, hanem alapvetően átalakul egész kultúránk: új világ jön létre.

A társadalom megújulásának a családban kell elindulnia, a családnak kell a megújulás kulcshelyévé válnia.

Ez egy ösztönző feladat, de egyúttal óriásian meghaladja a lehetőségeket éppen ma, amikor a házasság és a család oly sok krízisnek van kitéve.

Ötven évvel ezelőtt Josef Kentenich atya a Santa Mariából írt levelében megmutatta: az út a háziszentély.

Mit hozott nekünk ez az út?

Milyen erőforrás nyílt meg ezáltal a családok számára?

Milyen nagy küldetés kapcsolódik hozzá?

Szeretnénk megtanulni a lépéseket, hogy a háziszentély hogyan segíthet a házasság és a családi élet sikeressé, boldoggá és sugárzóvá tételében.

Szeretnénk együtt felépíteni

a háziszentélyek által

Európa megújulásának hálózatát.

A Schönstatt-családok a Kongresszuson összegyűjtötték erre vonatkozó tapasztalataikat, reflexióikat és terveiket.

Ezeket foglalja össze ez a kis könyv.